

Avtorica: NADJA BAJDE

Naslov: LJUBEZEN

DIJAŠKI DOM DRAVA MARIBOR

Mentorica: MAŠA ŠIPEK

LJUBEZEN

Moji starši so se vedno bali morja.

Nikoli mi ni bilo jasno, zakaj; naša visoka hiša je bila namreč njegova soseda. Ko je nastopila plima, so temno modri valovi obdali naš vrt, ga napojili s soljo, pobožali živo zeleno solato, ki smo jo naslednji dan imeli za kosilo. Presenetljivo, da sol ni ubila našega pridelka; namesto tega je njegovo korenino le še poglobila, njegove sadove pa le še bolj napojila z lastnim sokom. Kakšno presenečenje se je bilo zbuditi s posteljo, ki je znova plavala po nežnih nemih valovih, strmleti skozi okno in opazovati, kako je paradižnik spremenil barvo iz zelene v rdečo.

Zato se mi je od nekdanj zdelo nenavadno, da moji starši morja niso ljubili, temveč so se mu izmikali in ga sovražili.

Seveda so ljubili mnogo drugih stvari! Visoke gore, klasično glasbo in ob koncu dneva vedno svoj vrt.

Raje so ga imeli kot mene, to mi je bilo jasno. Kot otrok sem mnogokrat jokala, saj sem hrepenela po starševskih objemih in njihovih dotikih. Namesto, da bi se obrnila k meni, sta roke zakopala v poledenelo zemljo. Zunaj je padal sneg, bela odeja je pokrila črno, kakovostno posteljo njihovih rož in zelenjave, bela odeja je pokrila tudi mene, vse dokler mi konice las niso zaledenele in sčasoma postale bele.

Belina se je širila vse do korenin. Ko sem zaplavala v naše črno morje, je črnina nekako le še poglobila mojo novonastalo belino, dokler ni ta zajela tudi prstov na nogah, ustnic in kmalu tudi oči.

Oprala me je barve. In kaj je bil naš mali, osamljen svet, sestavljen le iz visoke hiše, črnega morja in vrta, brez nje?

Včeraj sem se znova zbudila v črni slani vodi. Lesene deske, iz katerih je narejena moja postelja, so že zdavnaj razpadle; ko nastane oseka, do naslednje plime obležijo na mrzlih tleh. Včasih me še v spanju udarijo po glavi, da so se moje oči primorane odpreti.

Včeraj je bilo mrzlo jutro. Mislím, da čas v naši visoki hiši ne teče pravilno; ne obstajajo letni časi. Zima ni definirana z zimskim solsticijem, temveč z ledenimi svečami na tvojih prstih, poletje pa z umrlo zelenjavo. Seveda ti časi ne trajajo dolgo – dan, dva – in znova nastane nekaj vmes, ko ni ne mrzlo ne vroče, pa celo toplo ne; termometer takrat ne kaže temperature, takrat se živo srebro mehko premika gor pa dol in zopet gor kakor valovi našega morja.

Včeraj je bil eden od redkih dni zime. Moji starši me nikdar niso ljubili dovolj, da bi mi naredili toplejša oblačila, zato me greje morje. Tudi včeraj je iz mojega grla zapiskal globok in nežen glas zadovoljstva, ko se je moje belo telo potopilo pod črnino.

Zdi se mi, da sem takrat začutila roko.

Sunkovito sem dvignila glavo, ki je le s težavo presekala gladino vode. Moji starši so bili na drugem koncu hiše, zunaj je njun vrt sameval, saj sta vedno rada spala dlje, kot je bilo zares potrebno. Bila sem sama – morala bi biti sama.

Moje oči so se široko razprle, ko so pred seboj zagledale postavo.

Ne le da me je gledala; tudi dihala je. Niso bile le visoke rože ali debeli korenček, ne, celo mamine grobe roke niso bile. Postavo bi lahko najbolje opisala le kot duha.

Pa ne zato, ker bi bila bolj bleda od mene, temveč ker v rjavih očeh ni imela prav ničesar.

Zdelo se je, kot da se je celo samo morje ustrašilo nenavadne postave, saj je nenadoma nastopila oseka in me pustila golo.

»Kdo si?« sem zašepetala, a postava ni odgovorila. Niti ni bila zmožna; ni imela jezika. Njene oči pa so se vseeno čez trenutek, morda celo čez dva, zabliskale in nenadoma me je prijela za lase ter me povlekla k sebi, da sem zaječala od bolečine.

Strmela je vame. In jaz sem strmela nazaj; zdi se mi, da sem celo zakričala, saj so se vrata hiše odprla in očka je pogledal naravnost vame, nato pa za sabo nežno, da ga postava ne bi opazila, zaprl vrata.

Znova sem zaječala, tokrat je bilo od drugačne bolečine. Temnejše, globlje.

»Kaj hočeš od mene?« sem zasopla, postava pa se je nagnila k meni, dokler nisem bila le nekaj centimetrov oddaljena od njenih ust brez jezika.

»Prosim, spusti me.«

Tokrat je odprla usta in nenadoma sem ga opazila.

Postava je imela jezik, a bil je skrit; skrit za školjkami in črnimi mokrimi algami. »Želiš, da ti pomagam?« sem previdno vprašala in bojazljivo je prikimala. Z roko, še kar mokro in polno brezbarvne soli, sem segla v njena usta in previdno prijela za eno od školjk. Bila je uničena, mrtva, njena lupina pa nazobčana, zato sem postavo nehote ranila.

Sunkovito se je obrnila stran in razumela sem jo. Bolečina je težka, sploh če je nisi vajeni; od nje krvaviš, in niso vsi vajeni okusa lastnega soka.

»Uleži se,« sem ji zabičala. »In ne premikaj se. Poskrbela bom zate.«

In sem.

Bila sem nežna, kolikor so moji prsti pač zmožni biti nežni. Nastopila je plima, in včeraj se je prevesil v danes, danes se je prevesil v jutri. In jutri bom nehala, sem si zabičala že prvi dan, ko je prišla postava. Jutri bom odnehala, če algam in školjkam še kar ne bo videti konca.

A zdi se, da moji prsti še niso pripravljeni odnehati.

Jutri postane danes, danes postane včeraj, plima, oseka, plima objame mojo hišo, starša prste porineta v črno zemljo, postava poskuša bruhati, nekako ima zdaj v ustih še več alg in školjk. Odkimava v bolečini, jaz nadaljujem. Jutri postane danes, danes postane včeraj, plima, oseka, znova so dnevi, ki niso ne poletje, ne zima, ne jesen, ne pomlad, jabolko pa še kar dozori in njegov sok mi spolzi po bradi.

Plima, oseka. Moji prsti se navadijo biti nežni, nekaj toplega zajame moj prsni koš – od znotraj.

Jutri postane danes, danes postane včeraj. Postavin jezik se že lahko malce giblje, seveda še ne dovolj, da bi zares lahko govorila, a nekaj je, napredek je. Moji starši so pozabili name. Obstaja le njun vrt – kako uboga mora biti njuna duša, da lahko ljubezen najdeta le v negovorečih rastlinah, pa ne glede na to, kako lepo dišijo in kako sladek okus imajo.

Jutri postane danes; ne opazim, da morje izginja, počasi, skoraj nevidno, tako kot izginja moja belina.

Dobivam barvo, postava se zasmeji in danes postane jutri.

Postava dobiva poteze, nejasne, a na nekoga me spominjajo.

Moji prsti so zdaj popolnoma mehki in nežni. Alg in školjk zdaj ni več boleče odstranjevati, delam hitreje.

Topel občutek v prsih se spremeni v ljubezen in morje zdaj že nekaj dni ni doseglo mojih kolen. Ne potrebujem več njegove ljubezni, saj mi ljubezen zdaj daje postava in jaz jo dajem njej. Ne govoriva, a se opazi v nežnih dotikih in mirnih prijemih.

Plima, oseka, a zdaj morja sploh več ni.

Še zadnjo školjko odstranim iz postavinega grla. Že dolgo njena usta niso krvavela.

Zadovoljno zavzdihnem in postavu pogledam v oči. Nenadoma so mi znane, kot so mi znani njeno telo, njen obraz in njeni prsti. Dolgo sem zdaj strmela v njih, jih pomehkužila in pogladila, da so končno postali nežni.

Postava me nežno poboža po licih. Z vso ljubeznijo, ki sem ji jo dala, z vso nežnostjo, skrbjo.

Ves ta čas sem negovala sebe. Se naučila ljubiti; pa ne morja, ne staršev, ne vrta, temveč sebe.

Postava me poboža in nenadoma se zavem, da moja kolena niso več bela, temveč so svetlo rjava, lastni prsti pa nežno božajo lice istega telesa.

NASLOV: Ali je to ljubezen?

AVTORICA: Eva Aster

Dijaški dom A. M. Slomška

MENTORICA: Nastja Borko

Ali je to ljubezen?

Ne veš, kako hvaležna sem ti, da si

življenje povrnil mi.

Ni knjige, ki pisala o tebi bi,

zato zdaj pišem pesem ti.

Bil si ljubezen na prvi pogled.

Daj, greva pogledat ta lep razgled.

Sonce posijalo je, ko moje oči

so zagledale te.

Mi je bilo usojeno, ali sem imela le srečo?

Na sebi nosil si majico rdečo,

tako očarljivo pogledal me, le

kako naj rečem ne?

Ko gledam te, srce hoče

zapustiti me.

Vsak dan mislim nate, čutim, da
sem se zaljubila vate.

Zato prosim, ne me zapustiti, saj
vendar nočeš zabave zamuditi.

Lepo se imejva vsak dan, daj,
da se ne trudiwa zaman.

Vse skrbi, ki so odveč, bova
skupaj vrgla preč.

Ne vem, kaj naredila bi, če ne bi v moje
življenje prišel prav ti.

NASLOV: TI

AVTORICA: Kaja Razgoršek

Dijaški dom A. M. Slomška

MENTORICA: Nastja Borko

Ti

Sonce vzhaja na vzhodu, čeprav je
tvoja hiša na zahodu.

In morje sinje modro je, barva
tvojih oči pa rjava je.

Vrtnica lepo diši, a po
vanilji le ti dišiš.

Vsaka stvar nosi lepoto, a
mojo ljubezen nosiš le ti.

NASLOV: NEBEŠKA LJUBEZEN

AVTORICA: Lana Čolnik

Dijaški dom A. M. Slomška

MENTORICA: Nastja Borko

NEBEŠKA LJUBEZEN

Ljubezen je darilo brez cene, ki
obogati dušo in izpolnjuje življenje.

Je neizmerna moč, ki presega

vse meje in ovire.

Ljubezen je svetloba v temi in tolažba v žalosti.

Je kot nežna melodija, ki igra

v srcu brez konca in kraja.

Kot cvetje v pomladnem soncu cveti,

ljubezen nas vedno znova osvetli.

Ljubezen je kot sonce, ki nam iz

temne noči razsvetli dan.

Je kot veter jeseni, ki popiha in liste

odnese daleč stran.

Je kot ocean, brezmejna in globoka, ki

nas objame v rečnem toku.

V njenem objemu najdemo mir in luč, ki
nikoli ne ugasne.

Je kot zvezda, ki utripa ponoči, kot
vihar, ki naenkrat prihromi, kot
biser, ki sveti se v temi.

Lahko je kot reka, ki se le za čas ustavi.

Ali pa kot morje, ki za
vedno ostane tam, kjer je.

Lahko je kot drevo, ki pozimi
brez listov ostane.

Ali kot jež, ki za vedno obdrži bodice.

Naslov: Želim si ljubezni

Avtorica: Larisa Erlah

Dijaški dom Antona Martina Slomška

Mentorica: Ana Glušič

Želim si ljubezni

Življenje je kot vrtiljak,
Enkrat tako in drugič drugačno. Le
glej, da ne boš sam svoj junak In
življenje ne bo nikoli temačno.
Mislim, da z ljubeznijo je bolje,
Saj si skoraj vedno dobre volje.
Igrivost, toplina in sodelovanje,
Ljubezen je kot pravo znanje.
Jutranji objemi ob vzhodu,
Ulovim vse sončne žarke, Brez tebe
bilo bi temno kot v rogu, Epi najini so
kot potujoče barke.
Zelo rada te imam,
Nikoli ob tebi ne garam
In za nič na svetu te ne dam.

Naslov: V ljubezni je moč

Avtorica: Patricija Pregelav

Dijaški dom Antona Martina Slomška

Mentor: Dragan Abram

V ljubezni je moč

Vedno nekoga za tebe skrbi,
Le tebe čaka, da k njemu se vrneš. Je nekdo,
na koga se vedno lahko obrneš, Upanje tvoj
glas mu prebudi.

Beseda mu tvoja dan razveseli. Edino v
ljubeč objem se lahko ogrneš, Zaradi
njega se lahko spreobrneš.
Nikoli naj te ljubiti ne skrbi.

Imeti ljubezen v srcu je največji dar, Je
najlepše, kar človek zmore čutiti,
Edino kar z barvami ne more naslikati slikar.

Misli naj naše se učijo ljubiti, O
čustvih drugih ne sodimo nikar,
Čustva je škoda zakriti.

Avtor: OLEXANDR DRAHANOV

GEPŠ Piran (Dijaški Dom Portorož)

Mentor: Matjaž Perenič

Želja po ljubezni je od nekdaj globoko zakoreninjena v naravi ljudi. Je čustvo, ki nas povezuje, osrečuje in nam daje občutek pripadnosti. Dobro se spomnim svojih staršev v Odesi, ki sta mi brezpogojno ljubezen in podporo vedno izkazovala. Njuna predanost mi je dajala občutek, da sem sprejet in varen. Vse to me je oblikovalo v osebo, kot sem danes. Njuna ljubezen je bila kot svetilnik v mojem življenju, ki mi je svetil, me usmerjal in dajal moč, da sem lahko vsak dan boljši.

Bil sem tudi priča prijateljskim odnosom, ki so bili odraz ljubečih vezi. En takšen primer je bil moj prijatelj, ki je šel skozi težko obdobje in sem mu stal ob strani. Ta izkušnja me je naučila, da je ljubezen dejanje in dajanje, ki ga lahko izražamo vsak dan.

Ljubezen spodbuja k nesebičnim dejanjem. Enkrat sem pomagal brezdomcu, ki je bil v stiski ter občutil globoko zadovoljstvo, ko sem naredil nekaj dobrega. Ko ljubezen izkazujemo drugim, jo prejemamo nazaj in se izpolnimo povezane in izpolnjene. To nas spodbuja k osebni rasti in nam daje moč, da premagujemo življenjske izzive.

Vredno je omeniti, da ljubezen ni vedno enostavna. Včasih se soočamo s konflikti in težavami v odnosih, vendar prav s pomočjo ljubezni premagujemo te ovire. Sprejemanje in razumevanje drugih ter iskanje skupnih rešitev so ključni elementi ljubečih odnosov.

Za konec, želja po ljubezni je univerzalna in pomembna za vsakega posameznika. Ona nas osrečuje, nas povezuje, nam daje moč, da spreminjamo sebe

in svet na bolje. To vsakemu priželim. Ljubezen spodbuja, da se razvijamo in rastemo, opominja nas, da smo vsi isti del človeške skupnosti, ki jo povezuje prav to čudovito čustvo.

Avtorica: ANA POGOREVC KOS

GEPŠ Piran (DD Portorož)

Mentor: Matjaž Perenič

Ljubezen ni znanje,
temveč vrlina,
ko spet verjameš v sanje,
v srcu ni več praznina.

Spet začneš verjeti,
da življenje je lepo,
ko želiš nekoga rad imeti,
verjameš vsemu slepo.

A kaj, če ljubezen enkrat usahne?
In ti ji še kar brezglavo verjameš?
Ko duša si končno malo oddahne,
spet jo vidiš in jo le bežno objameš.

Avtor: JAKA KAVS

GEPŠ Piran (DD Portorož)

Mentor: Matjaž Perenič

V deželi, kjer cvetijo rože,
ljubezen je vroča, nežna in močna,
kot reka, ki teče skozi naše srce ...
Slovenska lepota – naša dobrotā.

Pod zvezdnatim nebom, kjer rodijo se sanje,
slovensko srce sta knjiga in branje
kot veter, ki šepeta v daljavah,
ljubezen združuje nas po planjavah.

Slovenska ljubezen je v kamen vklesana
kot himna, ki poje Slovincem vdana,
v objemu gora in valov morja,
ljubezen je moja pesem srca.

Kot sončni zahod med vinogradi zlat' mi,
ljubezen skoz vino, vse mi je fino;
ko ptica, ki poje mi med drevesi,
slovenska se duša s cvetjem ovesi.

Tako kot ljubezen vse nas prepleta,
Slovenija – bodi ponosna, zmeraj boš sveta,
v srcu te nosim, včasih te prosim
ljubezni, ki traja, da v pesmi jo nosim.

Naslov: MOČ LJUBEZNI

Avtorica: LIJA GRAH

DIJAŠKI DOM DRAVA MARIBOR

Mentorica: MAŠA ŠIPEK

MOČ LJUBEZNI

Je ljubezen, ko zaljubljen je pogled?

Je ljubezen, ko riše se nasmeh?

Je v ljubezni le en sam pomen?

Ljubezen velika je beseda, ki
je velikega pomena,
radost in toplino v nas budi
in nam pričara lepše dni.

A pogosto sebe ljubiti ne znamo,
pravzaprav se niti dobro ne poznamo.

A sebe pomembno je ljubiti, ker
tako prav vse zmoreš narediti.

Ljubiti sebe ni vedno lahko, ampak
prav vsi zmoremo to,
čeprav včasih kar težka je pot.

Ljubezen veliko moč ima, saj
seže vsem nam do srca, ko
delamo, kar nas veseli,
in ko živimo z dobrimi ljudmi.

Naslov: AH, TA LJUBEZEN!

Avtorica: DAŠA HERCEG

DIJAŠKI DOM DRAVA MARIBOR

Mentorica: MAŠA ŠIPEK

AH, TA LJUBEZEN!

Ah, ta ljubezen. Obstaja je nešteto vrst – ljubezen do staršev, do sorojencev, do prijateljev, pa tudi do fantov oziroma punc ... Vsak je rad ljubljen, vsak ima rad lepe poglede, nasmeh, predvsem pa lepe besede. Kako ljubiti, imeti rad in biti ljubljen, se učimo že kot majhni, naša »ljubljenost« pa je odvisna od tega, koliko ljubezni prejmemo sami.

Biti zaljubljen ... Stanje, ko »ne vidiš pol metra pred sabo«, v trebuhu pa občutiš polno metuljčkov. Prve simpatije srečamo že v vrtcu in jih praviloma pozabimo najkasneje v osnovni šoli. Kmalu najdemo tudi simpatijo, ki lahko prerase v kaj več. Zgodi se, da smo zaljubljeni, imamo nekoga radi, a si tega ne upamo priznati. Čeprav nočemo tako čutiti, globoko v sebi vemo, da do nekoga čutimo več kot zgolj prijateljstvo. A dejstvo je, da prve ljubezni ne pozabiš nikoli.

Pravijo, da v življenju srečaš tri ljubezni. *Prva ljubezen* se po navadi zgodi v mladostniških letih (v osnovni ali srednji šoli), ne traja dolgo in na koncu spoznaš, da to sploh ni bila ljubezen. *Druga ljubezen* je »tista na hard«, tista, ki te spremeni in je nikoli ne pozabiš, njen konec pa je boleč. *Tretja ljubezen* je tvoja sorodna duša, s katero ostaneš do konca življenja. To so tri »večje«, »glavne« ljubezni, vendar se med »*drugo*« in »*tretjo*« ljubeznijo lahko zgodi še mnogo »ljubezni«. Lahko gre za eno, dve, deset ali pa kar za cel milijon ljubezni. Nekateri svoje »tretje« ljubezni, svoje sorodne duše ne srečajo nikoli, nekateri jo najdejo že zelo zgodaj. Nekateri je ne potrebujejo. Vse prepreke v življenju nas pripeljejo do spoznanja in občutja, da je tako, kot je, »čisto v redu«.

Ko smo zaljubljeni, pogosto delamo neumnosti in ne razmišljamo razumno. Le kako bi, če pa ne vidimo pol metra pred sabo? Včasih morda tudi rečemo kakšno neumnost, ki je mogoče ne bi smeli ... Vendar se to, da si zaljubljen, ne zgodi vsak dan. Rože, čokoladice in medvedki, ki jih prejmemo iz ljubezni, so lepa darilca, še lepše

pa je prejeti lepe besede in dotike, lepe poglede in nasmeh. Velikokrat se zjutraj zbudimo z lepimi mislimi in nasmehom na ustih, vendar obstajajo tudi drugačna jutra. Jutra, ki niso najlepša, vendar tudi v teh jutri obstaja nekaj ali nekdo ki nas žene, da vstanemo. Zbuditi se s prepričanjem, da bo dober dan, je nekaj najlepšega in je najlepše darilo, ki ga lahko podarimo sebi. Takšno darilo je tudi imeti se rad, saj te bodo drugi imeli radi toliko, kot imaš rad sebe. Lep odnos in spoštovanje do sebe, svojih staršev, vrstnikov, vseh ljubljenih, hišnih ljubljencev, živali in konec koncev tudi do vseh ostalih »stranskih« akterjev v našem življenju sta vredna več kot marsikatera materialna dobrina. Vsak ima kdaj slab dan, vendar se ob slabših trenutkih, nerodnih situacijah lahko vprašamo: »Kaj naj naredim?« in »Kako naj najbolje odreagiram?« in razmislimo, ali je naša reakcija res pravilna.

Vsi ljudje delamo napake, saj nismo roboti. Še robot se lahko zmoti; pravzaprav zelo veliko napako v sistemu. Lahko je sicer pameten, ne ve pa, kako je, če si jezen, žalosten, vesel, če se bojiš ali če imaš nekoga preprosto rad. Vsak človek ljubezen izkazuje na drugačen način. Nekateri jo kažejo bolje kot drugi, so bolj odprti, spet drugi se bojijo. Bati se. Ne bati se teme ali pa pajkov, ampak bati se izgube, razočaranja, izdaje. Bati se, da bi dobili »nož v hrbet«. Vsi smo že bili kdaj razočarani. Najbolj boli, ko te razočara nekdo, ki ga imaš rad. A tudi sami kdaj razočarimo druge. Takrat je pomembno, da svoje napake vsaj poskušamo odpraviti. Da znamo reči oprusti. Opravičiti se včasih ni najbolj enostavno. Opravičiti se nekomu, ker smo ga razočarali, namreč ni enako preprosto, kot opravičiti se nekomu, ki smo mu stopili na nogo. Napake delamo vsi, včasih jih delamo, ker imamo nekoga radi in nas zanese. Ne pravijo zaman »ljubezen nima meja«. Ljubezen ni kot miza, ne moremo je prijati. Je kot voda, lahko je vidna ali nevidna, vendar je nujno potrebna za življenje.

Naslov: HREPENEJNJE PO LJUBEZNI

Avtorica: Anemari Breznik

DD SREDNJE PROMETNE ŠOLE MARIBOR

Mentorica: Marina Orlačnik

HREPENENJE PO LJUBEZNI

Nekega dne zagledala sem te
in kar naenkrat srce na široko odprlo se je.

KAJ JE TA OBČUTEK?

Vse je tako nenavadno.

Kar naenkrat izginil občutek je,
da hrepenenje po ljubezni sploh obstajalo je.

MISLIŠ TI ISTO?

Tega odgovora nikoli ne bo,
saj kdo ve kaj bralcu se v glavi prebudilo bo.

Ljubezni vsak si želi,
po njej lahko hrepeni,
a težko pravo vsak dobi.

To je vrednota vredna ČASA, TRUDA in ENERGIJE.

Ampak skrbno! Le glej, da ni vmes kakšne oslarije.

Ljudje ne zavedamo se,
da kar narejeno je,
težko popravi se.

Avtorica: Jerneja Sikošek

Strokovni izobraževalni center Alme M. Karlin

Dijaški in študentski dom Celje

Mentorica: Ewelina Vaupotič

Ko sem z njo svet obnemi
kot da preveč ne obstaja premalo me ni
ko sem z njo si slikam ljudi
v njih čutim objem tu nevarnosti ni

ko sem z njo se cel svet razbeži
nikogar pred mano ki mi še grozi
le okno prostrano in divje zveri

bojim se da šla bo in me pustila
bojim se da hoče zbežati stran
jo vidim in čutim ko teče boji se
in strah jo premaga

Lahko kdo pomaga?

ko bila sem z njo so ljudje se smejali
zdaj si ne upajo zreti v oči
se ob strani vrtijo in jezik molijo
nihče sebe nima in vseh se boji

Želim si objeti dekle v ogledalu
ki zre vame vedno ko se mi mudi
želim si da vedela bi da jo ljubim
želim si da pesem bi ne bila polna laži.

Naslov: Kako sva si različna

Avtorica: Larisa Hubej

Dijaški dom Vič

Mentorica: Helena Kocjančič

KAKO SVA SI RAZLIČNA

Zjutraj sem se zbudila in pomislila nanj.

Zjutraj sem se zbudil in pomislil na včerajšnjo tekmo.

Ko sem odprla omaro sem se vprašala,
kaj naj si danes oblečem zanj.

Ko sem odprl omaro sem vprašal mamo,
kaj naj si danes oblečem za v šolo.

Nato pogledam na uro in si rečem,
še 2 uri in končno ga bom videla.

Nato pogledam na uro in se zaderem,
MAMIII, zamujam na nogomet s fanti.

V šoli mi zadostuje že to, da ga vidim

in da me vpraša : »Kako smo kaj danes?«

V šoli pa mi zadostuje le, da jo vidim

in prislonim svoje ustnice na njene.

Naslov: Kapljica

Avtorica: Alja Uršnik

Dijaški dom Lizike Jančar

Mentor: Denis Černko

Kapljica

Tisti dan je vzbrstela narava. Tisti dan so cvetice, bolj intenzivne kot najbolj močne barve, oddajale najmočnejšo, najslajšo, najprijetnejšo aromo, kot katerikoli parfüm kadarkoli zavonjan.

Reka je bila bistra, kot je bister diamant, njeno šumenje je prijalo ušesu ter pomirilo utrip, njena barva se je prelivala lepše kot vsi žadovi kristali v obstoju.

Tisti dan so oči videle kristalno jasno, stremo so gledale naprej, vse prepreke so bile le kot slabo prirejen privid. Bile so prežete s hrepenenjem, v njih se je zaiskrilo upanje, žareče kot sveža kresna žerjavica.

Sončni žarki so toplo pobožali drhtečo kožo, v lunina lica se je pognala nežna rdečica. Pegice na obrazu so se igrivo premikale kot zvezde na nočnem nebu.

Dlani so se zlivale v eno, vsaka dolina in vsak hrib na eni se je točno prilegal drugi, kot bi bila njen odtis. Pót med njima se je prelival kot burna reka. Srčni utrip se je izmenjeval, srce je bilo tako močno, kot bi hotelo skočiti iz prsnega koša.

Tisti dan sta se združili najini duši.

Ta dan sem zaprta za zapahi bolečine. Pleča preplavi občutek krivde, okončine so težke, telo je izžeto. Utopljam se v morju solza, ki ga moje oči neprestano polnijo.

Oči so zbegane. Iščejo te v vsaki podobi in v vsaki senci. Glasba nima več ritma, barve so zbledle. Ta dan so vrtnice rdeče kot sveže prelita kri, ki so jo na plan spravili njeni trnji, zabodeni v kožo.

Ta dan imam oči rosne kot jutranja trava in lica mokra, kot bi jih skrbno zalival vrtnar.

Ta dan te slišim v tihem šepetanju vetra in spet te zaznavam, kot bi bilo takrat. Vonjam te v šopkih rož, dimu ugaslih sveč, zemlji po poletnem dežju.

In ta dan te vidim.

Ta dan te vidim v odsevih vode, v padajočih listih, v obliki vej
razraslih dreves. Vidim te v obraznih linijah tujcev.

Vidim te vseh zvezdnih utrinkih, ki obletijo zemljo in si želim, da bi
bila tam zgoraj s tabo.

Ta dan plavaš v oblakih.

»KDO SEM?«

Avtorica: Valentina Kos

Mentorica: Maruša Gajić

Dijaški dom Vič

Kdo sem?

Sem del celote!

Majhen delček, ki malokdo ve zanj,

In se malokdo ozre nanj.

Sem del celote!

Ustvarjam svojo pot,

Ki se lahko prav hitro zaključí.

Nadaljujem svojo pot,

Ki je lahko polna naključij.

Sem del celote!

Oziram se na tiste,

Ki me ne opazijo,

Pozabljam vedno iste,

Ki me ves čas pazijo.

Sem delček!

Delček pomemben nekemu...

Delček, ki osrečuje nekoga..

Delček, ki misli na nekoga.

Delček, ki se veseli z nekom.

Delček nekoga, ki osrečuje.

Sem celota,

Tistemu za kar živim,

Za kar se vsak dan zbudim,

Za kar ponoči bedim.

Le kdo sem?

Naslov: Ljubiti ali biti ljubljjen

Avtorica: Lara Benigar

Dijaški dom SŠ Izola

Mentorica: Nika Stradovnik

Ljubiti ali biti ljubljjen

Ljubiti je lepo ampak biti ljubljjen je še lepše.

Ljubiti ne pomeni, da želiš nekoga peljati na sladoled ali kavo, ne pomeni, da ga ljubiš, če mu poveš, da je lep.

Ljubiti pomeni, da ljubiš vsako nepravilnost, ki jo ta oseba ima.

Pomeni, da se zbudiš zraven te osebe, ko ima razmršene lase in podočnjake, ampak ti še vedno misliš, da je najlepša oseba na svetu.

Ko ga pogledaš v oči in vidiš najlepše zelene oči, ki izgledajo kot gozd sredi poletja, kot mir in počutiš se kot doma.

Vsi pravijo, da so dom štiri stene, ampak jaz mislim, da je to lahko tudi oseba, objem ali pa samo nasmeh.

Kaj pa dejansko pomeni biti ljubljjen?

Nihče pravzaprav ne ve, ali je to sploh kdaj občutil. A zame biti ljubljjen izgleda kot topla kava, ki čaka na mizi, ko se zjutraj zbudiš, Kinder čokoladica, ki jih dobiš brez razloga. Lahko je samo odtrgana roža iz strani ceste, ki čez čas postane navada.

Ko imaš slab dan in te nasmeje s svojimi neumnimi šalami ali pa je samo tam, ob tebi. Ne reče niti besede ampak opazuje ... opazuje vsak tvoj gib, pogled ... pozna tvoje mimike obraza, telesa.

Ni potrebna niti ena beseda, da bi vedel kako se počutiš.

Točno to zame pomeni biti ljubljjen.

In tudi, če se to razmerje enkrat konča in sta zdaj samo neznanca. Gresta eden mimo drugega, si izmenjata pogled, ki pove vse kar besede ne morejo.

Je to popolnoma v redu.

Saj tudi, če nista več na istem valu, sta še zmeraj del istega oceana.

Lara Benigar

Naslov: Ljubezen

Avtorica: Laura Stergar

Strokovni izobraževalni center Alme M. Karlin

Dijaški in študentski dom Celje

Mentorica: Ewelina Vaupotič

LJUBEZEN

Oh, ljubezen, tako čudovita tema,
ko srce bije kot nežna pena.
Ljubezen je kot sončni žarek,
ko te objame, vse skrbi odžene stran.

V njenem objemu se svet ustavi,
vsak trenutek je popolnost sama.
Ljubezen nas povezuje, kot nitke tkiva,
nežno nas zaziba v objem toplega srca.

Ljubezen je kot melodija, ki poje,
vibrira v nas, kot najlepši akord.
Izrazi se v poljubu, v objemu tesnem,
v dotiku, ki pove več kot besede vse.

Ljubezen je kot cvetlica, ki raste,
potrebuje nego, da se razcveti v vsej lepoti.
Ko jo ljubiš, cveti kot najlepši vrt,
in vsak dan je praznik, veselja in sreče brez meja.

Tako je ljubezen, čudovita in nežna,
najlepše darilo, ki ga življenje ponuja.
Naj bo tvoje srce vedno polno ljubezni,
in naj te spremlja na vsakem koraku, vse dni.

Naslov: On

Avtorica: Žana Kočevar

Dijaški dom Bežigrad Ljubljana

Mentorica: Renata Veberič Delak

ON

Sem v šoli,

a nikogar ne slišim.

Njihova usta se premikajo,

a jih ne slišim.

Slišim tišino.

Čutim, kako moje misli počasi zahajajo na drugo temo.

To ni kvadratna funkcija.

To ni Prešernov Sonetni venec.

To niso angleški nepravilni glagoli.

To je on.

Pred očmi zagledam njegov popoln obraz.

Popoln nasmeh.

Scenarij najinega pogovora se mi vrti v glavi.

Pove mi, da sem mu všeč.

Da me že dolgo časa opazuje na hodnikih.

Nisem edina, ki se tako počuti.

Preden pa lahko reče še kaj drugega,

izgine.

Pred sabo vidim sošolko, ki čaka na moj odgovor.

Skomignem z rameni in se obrnem stran.

Tam zagledam njega,

v oddaljeni daljavi,

nikoli v mojem dosegu,

v objemu nekoga,

kjer bi z veseljem bila jaz.

Naslov: Zakaj?

Avtorica: Izabela Marvar

Dijaški dom Bežigrad Ljubljana

Mentorica: Renata Veberič Delak

Zakaj...?

Telefon odložim na nočno omarico, ugasnem nočno svetilko ter se do vratu pokrijem s toplo odejo, ki me ščiti pred hladom, ki vlada v sobi. Obdana sem s tišino. Slišim lahko le svoje dihanje, ki postaja čedalje bolj neenakomerno. Noge pokrčim k sebi, z rokami pa se objamem okoli trebuha. Vsake toliko mi vzdrgeta ustnica. In ni dolgo, ko začutim, kako mi po licu polzi nekaj toplega. Kaj kmalu je moj obraz oblit s solzami, ki močijo blazino pod glavo. Naveličana sem zadrževanja ihtenja samo zato, da me ne bi kdo slišal. Hočem zakričat. Pa četudi je noč, ter lahko koga prebudim, vseeno mi je. Usta na široko razprem, vendar se moje glasilke odločijo, da me ne bodo ubogale. Jezna sem. Jezna na šolo, jezna na mamo, jezna na cel svet. Najbolj pa sem jezna nase. Nihče drug ni kriv za to, da me v prsih stiska, da ponoči ne morem spati. Zakaj ravno jaz? Jezim se nase. Zakaj moram vedno biti tako lena in vse odlašati do zadnjega dne? Zakaj mami ničesar ne ukrene glede tega, če ve, da imam težave? Mami nima ničesar opraviti z mano, to so popolnoma moji problemi. Pa vendar bi bilo lepo, če bi mi vsaj nekdo lahko kakorkoli pomagal ... Zakaj dovolim, da sem suženj prekletih naprav? Zakaj, zakaj, zakaj? Še stokrat bi se lahko vprašala Zakaj?, ampak najlažje se je smiliti samemu sebi, vem. Vem tudi, da nisem človek z največjimi problemi na tem svetu, pa vendar je že to preveč zame. Nekaj časa je že minilo od kar sem se pomirila. Strmim v snop polne lune, ki prodira skozi žaluzijo. Odgrnem odejo ter se skobacam iz postelje. Zmrazi me vsakič, ko se z bosima nogama dotaknem mrzlega parketa. Odprem okno, se usedem na okensko polico ter se zazrem v nebo. Polna luna je. Osvetljuje bližnji gozd, da lahko jasno vidim obrise smrek. Nebo je jasno, brez enega samega oblačka in posuto z zvezdami. Na tisoče zvezd skupaj žari na nočnem nebu. Pogled na zvezdnato nebo me pomiri. Da mi vedeti, da bo vse v redu, da se bom izmazala iz sranja, ki sem si ga nakopala. Zasanjano strmim v zvezde, dokler tišine ne prekine niz kihanja, ki me napade.

Prehladila sem se, zagotovo. Pomirjena se uležem v posteljo. Vem, da mi bo uspelo ... Enkrat že. V trenutku utonem v spanec.

Naslov: Želim si ljubezni

Avtorica: Patricija Trbuc

Dijaški in študentski dom Novo mesto

Mentorica: Katja Grahut

ŽELIM SI LJUBEZNI ...

Želim si ljubezni,
krasne,
pa ne le krasne,
pač pa prekrasne.
Takšne, da niti sam ne moreš vedeti kakšne.

Ljubezen je kot angina,
ko enkrat jo dobiš,
zelo težko jo preboliš
in se je znebiš.
Oh, ljubezen ta lepa bolezen.

Ljubezen je povsod med nami,
le pravi osebi moramo biti predani.
Z objemi in poljubi zakopani,
od tega nikoli nismo preveč zaspani.

Ljubezni nikoli ne išči sam,
verjemi prišel bo ta zlat dan,
ko ljubezen ti padla bo na dlan.
Takrat močno jo stisni,
zapri oči in se zamisli,
kako močno si jo želel
in zdaj si jo v dlan ujel.

Naslov: Ljubezen

Avtorica: Žana Knavs

Mentorica: Katja Grahut

Dijaški in študentski dom Novo mesto

LJUBEZEN

Kaj sploh ljubezen je?

Je to pojem ali stvar,
ki jo lahko držimo,
mogoče živo bitje,
nekdo, ki ga ne izpustimo.

Ljubezen je,
ko nekoga pogledaš,
v njem čutiš toplino,
ko mu roko podaš,
te odpelje v svojo globino.

Ko ti kaj lepega pove,
da se ti kar ustavi srce,
te prime za roke ledene
in ti reče: »Nisi več del sence njene!«

V ljubezni denar pomemben ni,
če pa srečno živiš do konca dni,
pomembno je le,
da jo pokazati znaš,
da se nikoli ne predaš!

Naslov: RECEPT

Avtorica: Gaja Skender Rozman

Dijaški dom Bežigrad Ljubljana

Mentorica: Mojca Ropoša

RECEPT

Čakala sem.

Nisem dočkala tega blagega ugodja,
pa sem šla.

Šla in kupila sem si šopek rož,
stopila skozi vrata polna živil,
sprehodila med policami,
in izbrala nekaj kar dušo mi bi nahranilo,
in zadnji hip še buteljko vina pograbila.

Hodim po ulicah do svojega doma,
in sprašujem se,
kaj ti dajo drugi,
česar si ne moreš dati sam.

Počasi v svojem toku,
na terasi si postrežem
in opazujem kako se mrači.

Nebo rožnate barve se je naslikalo,
črički mi zaigrajo
in kmalu zvezdice razsvetljijo.

Zase ter za mojo dušo,
sebi sem ustregla
in pravo ljubezen na katero sem čakala,
sem si dala.

Naslov: Njen pogled

Avtor: Bruno Žižmund

Mentorica: Monika Merhar

Dom Janeza Boska Želimiže

NJEN POGLED

Čeprav iz dna srcá prav dobro vem,

da te ljubiti več ne smem,

te prosim zdaj ponižno,

poglej me zopet nežno.

Lesketajoče so oči rjave,

tvoje, mile, drage, prave,

ki v sončnem blišču

in čustev igrišču

neomajno iščejo, iščejo,

dokler njih ne obiščejo –

mojih oči bednih,

žalostnih, nevrednih;

in rečejo: »Čemu vztrajati

in nadaljevati,

ko pa naš cilj ni tam,
kjer bilo bi nas sram?«

Tako izgine spred oči dekle,
ki nič ne zna in nič ne vé
o življenju mojem,
o življenju svojem.

Žal še vedno, oh, po svetu tava
kot da prazna njena glava –
nič ne vidi reva,
nič od nje ne seva.

Zdaj, ko to vidim, ne gane me več,
ne branim se, ni mi všeč.
Enkrat nekaj bilo,
nikoli več ne bo.

Naslov: Njen nasmeh
Avtor: Bruno Žižmund
Dom Janeza Boska Želumlje
Mentorica: Monika Merhar

NJEN NASMEH

Ko pogledajo me njene prečudovite pisane oči

Srce v meni dihati ne more več

Vsak organ v mojem telesu se ustavi

Diham plitvo, celo telo se trese vzhičeno

Kaj naprej se bo zgodilo, ve le ona

Ob pogledu nameni mi še svoj nasmeh

Zatem odrevenim od radosti in vzburjenja

Moje srce se začne parati ob pogledu nanj

Zakaj mi delaš tako hudo

Namreč vem, da po tednu dni razšli se bomo

Sploh ne vem, da še obstajam, da sem fizično prisoten

Vem samo, da kri po žilah prehitro teče

Zopet moj pogled usmeri se v njo

Zopet zagledam njen nasmeh v mesečini

Gledam udrtni v njenih licih

Kako zarisujeta prečudovito milost

Kako zarisujeta vame neizbrisen spomin
Zakaj si branil mi do zdaj občudovati
In zakaj mi boš to spet nazaj vzel
Jaz ne razumem tvojega načrta
Jaz hočem razumeti zgolj resnico
Ki jo kaže mili njen obraz
V ekstazi vedno znova zaihti srce
Ko moje oči za zmeraj gledale bi njeno slavo
Najlepši njen nasmeh, najlepši moj trenutek
Najlepši njen nasmeh, največje moje občudovanje
Najlepši njen nasmeh, najlepši moj trenutek
Najlepši njen nasmeh me spravil bo v jok in bol srca ...

Naslov: Ljubi!

Avtor: Bruno Žižmund

Mentorica: Monika Merhar

Dom Janeza Boska Želumlje

LJUBI!

Vidim te v srce, vidim te v dušo.

Čutim tvojo notranjo lepoto.

Ljubim te, da sprejemam vse tvoje nepopolnosti.

Ljubim te, da vidim onstran, da vidim preko.

Pomagaj mi videti majhne stvari,
kajti le iz majhnih bom zmožen videti velike.

Pomagaj mi ljubiti stvari v majhnem,
kajti le iz majhnega bom zmožen ljubiti veliko.

Ljubi brezpogojno!

Ljubi brezmejno!

Preprosto ljubi!

Naslov: Nedotakljiva

Avtor: Bruno Žižmund

Mentorica: Monika Merhar

Dom Janeza Boska Želimlje

NEDOTAKLJIVA

Ko te gledam, se zavedam,
da nikoli ne bo tako,
kot bi hotel, da bi bilo.

Presrečen bom že,
ko mi nasmeh boš podarila,
ko boš z mano govorila.

V tvojih očeh vidim nekaj več,
a vem, da je ta iskra
za nekoga drugega.

Rad bi ti povedal vse,
vendar vem, da bo zaman.

Želim si, da bi rekla ti enako,
da bi videla to iskro mojo.

Ostala bova pri nasmehu.
To je največ, kar lahko dobim.

Naslov: Roke

Avtorica: Neža Dular

Dom Janeza Boska Želimje

Mentorica: Monika Merhar

ROKE

Roke prejemajo, dajejo, odpirajo dlani,

brskajo po slikah in listajo strani

v knjigi življenja.

V sebi pa nosijo žar hrepenenja

po tem, da s še eno se roko spojijo

in da med sabo močno se držijo.

Prepletejo se tako na tesno, da dva človeka postaneta eno telo.

Roke imajo tako moč,

da te, ko te objamejo za lahko noč,

prižemajo k sebi tako močno,

da dva človeka postaneta eno telo.

Da dve srci postaneta eno srce,

dve besedi pa eno čudovito ime.

To ime je lahko:

Ljubezen, Prijatelj ali preprosto Objem.

Roke ti sporočijo: "Tukaj sem."

Naslov: Pesem o ljubezni

Avtorica: Julija Golež

Dom Janeza Boska Želimlje

Mentorica: Monika Merhar

PESMI O LJUBEZNI

Kako lepe pesmi obstajajo o ljubezni,
o hrepenenju, a to ni vse,
o žrtvovanju, ponižanju celo.
Oh, kar zmrazi me, ko slišim jih,
ker njih zgodbe, ta njih pridih
je življenje, odživeto, radostno.

Rada bi znala jih pisati, te pesmi o ljubezni,
o tem, kako ti mar
za osebo je lahko.
Kako se združita dve duši
in pogled vanju ne okruši
sprejemanja, zvestobe kar tako.

Že slišim, violine spremljavo bi igrale
in slavčki peli
pesem bi sladko.

Pa naj v dvorani bo, v cerkvi,
na travniku, le v kamrici,
jih čutila bom, saj mi zraven sodijo.

Mladi stari, novi pari, že dolgo poročeni
odločitev za ljubezen
skrbno negujejo.
Njihov trud, darila, igre,
tolaženja, moč in slike
so zgled zame in želim, da ostanejo.

Morda gledam na te pesmi preveč enostransko,
izzivi skupni vedno niso,
te na svoj čoln vržejo.
A lepo si je misliti,
da kljub kopici vseh skrbi
je nekdo tam, tvoj par, ki rad te ima.

Naslov: Ljubezen

Avtor: Žiga Žohar

Zavod za gluhe in naglušne Ljubljana

Mentorica: mag. Valerija Janhar Černivec

LJUBEZEN

Ljubezen, ta grenkoba.

Ko ljudje bi vedeli:

koliko solz,

grenkih noči

In puščobnih dni,

ko up in svetloba

zapusti le tihe noči.

Bol in solze,

le te

preživijo lažne obljube in prazne besede.

Ko lažnive duše,

ki obljublajo le,

da na koncu

ostanejo le še puste sanje.

Naslov: Ljubezen daje

Avtor: Erika Volker

Dijaški dom Lizike Jančar Maribor

Mentorica: Edita Urih

LJUBEZEN DAJE

Danes je lep februarski dan, sonce je že visoko na nebu. Hodim po pločniku, ob glavni cesti do dijaškega doma. Okoli mene je hrup avtomobilov, hupanje, vse je tako hitro...

v meni je nemir, v mislih sem razdvojena. Razmišljam o domu, o svojih domačih, sprašujem se, kaj delam tukaj, kam gre moja pot? Vedno bolj, ko se približujem dijaškemu domu tem bolj me stiska pri srcu. Ga bom videla? Bom spet srečala tistega fanta, zaradi katerega se mi je življenje popolnoma obrnilo na glavo? Povsod kjer sem, neglede na to kaj delam, vedno je v mojih mislih, včasih na žalost. Neizogibno se bližam veliki stavbi, ki je prvega septembra postala moj tedenski dom. Grem po stopnicah do vhoda, drsna vhodna vrata se odprejo, zagledam visoko postavo – ON je! Stoji tam in se pogovarja z vzgojiteljem. Njegovi ravno prav skodrani rjavi lasje mu poskakujejo na glavi, njegove rožnate ustnice se smeje premikajo ob pogovoru in izgovarjajo besede, ki zame niso pomembne. Stopim naprej. Mimoidoča se zazrem v njegove presneto lepe, bistre, rjave oči. Spogledava se. Vendar tako hitro, sploh ne vem, če je minila ena sekunda...Občutek je fenomenalen, kot bi se razcvetele vse rožice na tem svetu! On nadaljuje pogovor z vzgojiteljem, jaz pa se z nasmehom na obrazu odpravim naprej do svoje sobe.

A ta sreča je hitro minila, zavem se realnosti. Samo pogled je bil, samo zanimalo ga je kdo je prišel skozi vrata...Moje misli norijo, zdaj so vse prej razcvetele rožice ovenele, ni več radostne iskrice v moji duši. Oči so se mi zarosile, odprem vrata sobe in cimra me vprašujoče pogleda. Tihó jo pozdravim, vidi moje rosne oči in me z

rahlim nasmehom vpraša: » A spet on?« Seveda, njej je smešno, saj ne občuti te bolečine, ki me iz dneva v dan bolj boli. » Ja« ji pritrdim. Usedem se na posteljo, slišim le njen smeh in njene grobe besede, ki mi zarežejo globoko v srce : » Če vidiš, da te ne želi! Poišči si drugega pa pozabi na tega kretena!« Obupana sem. V glavi mi odmevajo njene besede: » Ne želi te!«

» Kdo je rekel, da me ne želi! Saj ga nisem nič vprašala, morda ga je pa samo sram priznati, ali pa rabi čas!« te besede sem izstrelila pred njo kot top. Morala sem dati ven, kar me je težilo. Skomignila je z rameni in hladno rekla: » Vseeno mi je. Greva na kosilo.«

PO KOSILU

Ravno sva prišli s kosila, pogovora od prej nisva omenjali. Učne ure so in vsaka vzame svoj zvezek ter se zatopi v naloge. Jaz se učim kemijo. Hodim z zvezkom v rokah po sobi ter gledam skozi okno, to je moj način učenja. Kar naenkrat mi misli od kemije zbežijo v teden pred počitnicami. Takrat sem tistemu fantu namenila božično darilo, za katerega se mi še danes ni zahvalil. To me je še nekaj tednov obremenjevalo, vse do pogovora z mojo vzgojiteljico. Zelo sem ji hvaležna za tiste spodbudne in resnične besede, ki jih nikoli v življenju ne bom pozabila. Rekla mi je, da se ne smem sekirati glede tega in da je v ljubezni pomembno, da daješ, saj tako osrečiš sebe in ljubljeno osebo, če pa vedno nekaj pričakuješ v zameno, pa nisi nikoli srečen, saj samo čakaš kdaj boš kaj dobil.

Iz mojih misli me predrami trkanje po vratih. Kljuka se premakne in izza vrat pokuka znana oseba. Prišla je prijateljica iz sobe 110. Vsa nasmejana je prišla preverit kako sva s cimro. Vse tri smo sošolke, v času bivanja v dijaškem domu smo se zelo povezale.

ČEZ NEKAJ UR...

Prijateljica je odšla nazaj v svojo sobo. Skupaj smo bile na večerji, se smejale, se pogovarjale. Ona me zna vedno nasmejati, tudi takrat, ko me nič ne razveseli.

Malo prej sem prišla izpod prhe, kjer sem lahko v miru premislila današnji dan. Zdaj pa se odpravljam spat. Dan končujem z molitvijo in prošnjo za boljši jutri. Misli mi že napol v snu spet odpotujejo h kodrastem fantu, ki je nedaleč stran od mene. Moja zadnja misel v tem dnevu je: želim si ljubezni, želim si njegove ljubezni.

Naslov: Ljubezen II

Avtor: Žiga Žohar

Zavod za gluhe in naglušne Ljubljana

Mentorica: mag. Valerija Janhar Černivec

LJUBEZEN II

Ali se počutiš kdaj, kot da spala bi na žeblih
in cel svet proti tebi.

Ker jaz ne poznam besed –

ta občutek, ki ubija me,

pljuvam rime na papir,

kot pljuvam čez vsak najin prepir.

Daj enkrat se nasmehni.

Zdaj prosta si, brez ovir.

Vsakič, ko vdihnem, delček mojo dušo zapusti.

Včasih polna usta so poljubov, zdaj so postala pusta.

Žiga Žohar, mladostnik, ki biva v domu ZGNL

Ljubljana, 13. 2. 2024

Naslov: Ljubezen ne izbira spola

Avtor: Ledo

Dijaški dom Gimnazije Šiška

Mentor: dr. Matija Nared

Ljubezen ne izbira spola

Odnosi in še posebno taki, ki so oviti v čustva ljubezni, so obsežna tema, o kateri bi lahko razpravljali ne samo ure, ampak verjetno cela leta. Vsak ima o tem čisto svoje, posebno mnenje in tako je tudi prav. Brez tega ne bi zmogli delovati in mirno sobivati kot družba. Seveda pa ima opredeljevanje teh odnosov in izražanje mnenja o njih tudi svoje meje. Še posebno zato, ker gre po navadi vedno za osebno mnenje, in prav je, da se to izraža na primeren način. V te komentarje se velikokrat rad prikrade sovražen podton, ki izvira iz različnih predsodkov. In to ne prinese nikomur nič dobrega.

Da ljubezen ne izbira spola, sem sama pri sebi ugotovila v kakšnem 8. razredu. Imam srečo, da se z bližnjimi, še posebno z mamo, o tem lahko pogovarjam in da mi ni bilo težko začeti pogovora o tej temi. V tem času, ko se s tako imenovanimi istospolno usmerjenimi dogaja marsikaj, sebe prištevam k tistim srečnim, ki so jih lepo sprejeli. Mene je neznansko razveselilo in obenem pomirilo, da je mami to razumno sprejela, mi razložila, da s tem ni nič narobe, da to ne spremeni niti mene niti najinega odnosa. Takrat sem svoja čustva in odnose v zvezi s tem šele spoznavala. Živela sem v manjšem mestu, kjer se o tem nikoli ni odkrito govorilo, nihče ni bil odprt za kakršen koli pogovor o istospolnosti ... Še več, običajno, če je že nanesel pogovor na to temo, so bile s tem povezane zgolj žaljivke, kot so »idiot«, »butec« ... Da sem sebe lahko dokončno v celoti sprejela, je bila odločilna selitev v dijaški dom. Tukaj so ljudje za to veliko bolj odprti, sprejemljivi, razumni. Pomagalo mi je tudi to, da sem spoznala še nekaj podobno mislečih punc, ki jim o tem ni bilo težko govoriti, še bolj pa to, da so nas čisto vsi lepo sprejeli. V domu se namreč marsikaj izve ... Tudi vzgojiteljem se poznajo dolgoletne izkušnje in večinoma hitro dojamejo, za kaj gre. Zase pravim, da si o tem ne bi nikoli upala spregovoriti in govoriti, če ne bi bila v takem dijaškem domu; in to, da o tem lahko odprto govorim, mi za moje dobro počutje izredno veliko pomeni. Veliko je ljudi, ki temu, o čemer govorim, še vedno nasprotujejo, razlage za to, da tako mislijo, pa po navadi nimajo. Povedati znajo ogorčeno le, da se jim »to« zdi »ogabno«, »odvratno« in podobno, razloga, zakaj tako mislijo, pa ne znajo pojasniti niti kritično zagovarjati. Tudi meni je marsikaj ogabno, marsikaj me odvrča, za

marsikaj bi želela, da bi bilo drugače, pa svojega mnenja ne izražam sovražno in napadalno. Mislim, da je čas, da kot družba razumemo, da sovražnost ali celo sovraštvo do drugačnih ne vodi nikamor, da moramo gledati predvsem vsak sam nase, se ukvarjati s svojimi pomanjkljivostmi, s postavljanjem lastnih ciljev in ne z uničevanjem ciljev drugih.

Zame to, da sem punca, ki ima punco, ne pomeni moje celotne osebnosti in karakterja, po mojem to sploh ni bistveni del mene, ne kogar koli drugega, je samo en delček vsega tega, kar sem. Prepričana sem, da me ta delček mene ne dela bistveno drugačne, bila bi enaka, če bi imela fanta. V bistvu je to, da sem sama nekoliko »drugačna« od večine, pozitivno vplivalo name, saj prav zaradi tega brez težav sprejemam raznolikost in drugačnost drugih ljudi, mnenj, posameznikovih prepričanj. Tistim, ki me ne razumejo, ki nasprotujejo temu, da sem, kakršna sem, bi rada razložila, da to ni nekaj, kar naj bi si izbrala, ker bi se mi zdelo »kul«, ker bi bilo »in«, ali nekaj, kar naj bi bilo »samo eno obdobje iskanja«, ampak da je to nekaj, kar začutiš do ljudi, pa naj bodo nasprotnega ali mojega spola, in to je ljubezen.

Naslov: Ljubezen

Avtorica: Larisa Hubej

Dijaški dom Vič

Mentorica: Helena Kocjančič

LJUBEZEN

Pravijo da je jezik sveta,

da jo vsak razume.

V resnici pa je velika uganka,

tudi za največje veleume.

Za vsakogar enkrat napoči ta čas,

ko pride ta teta med nas.

Včasih nam da vse kar ima,

nas obdari kot za praznične dni.

Pa nam podari le veselje in sladke skrbi.

Včasih se ne konča vse dobro.

Potem se ne razmišlja modro.

Pa mine vsa romantika,

pridejo pa bolečine strtega srca.

Uživajmo trenutek ko je z nami

in nas zjutraj predrami.

Vsak si reče : »Danes bom videl svojo ljubljeno osebo!«

in pozabi na vso bedo.

Naslov: Ljubezen

Avtor: Erika Volker

Dijaški dom Lizike Jančar Maribor

Mentorica: Edita Urih

LJUBEZEN

Kaj mlad človek sanja,
kaj krade mu trenutke spanja?
To sprašuje se marsikdo,
ki ne ve zakaj in kako.

Jaz pa vem rešitev pravo;
zato, ker nekdo mu zmeša glavo.
Takrat razmišlja le o tisti osebi
in živi v čisti zmedi.

Veliko kdo si ljubezni želi,
a je od nikogar ne dobi.
Ljubezen je najmočnejša spomladi,
ko po parku se sprehajajo mladi.

V življenju ni vedno lahko,
je pa na trenutke zares lepo.
Izkoristi čas za ljubezen,
saj to je lahko lepa bolezen.

Naslov: Spomini o tebi

Avtor: Lovro Zucconi

Dijaški dom Nova Gorica

Mentorica: Diana Flajs Bektašević

Spomini o tebi

(Lovro Zucconi)

Spomini o naju so prelepi za poraz, ampak štejem vsako minuto, ko nisi ob meni. Sprašujem se, ali si sploh tista, ki verjame v najino ljubezen. Dajal sem ti vse, kar je bilo v moji moči, a od tebe sem dobil samo strto srce. Moja ljubezen do tebe je bila večja od neba, da se je tudi lahko skrila v veselje. Zmeraj, ko sem te pogledal v tvoj svetli obraz, sem se počutil boljše zaradi tvojega svetlečega nasmeha. Tvoji nasmehi so bili kakor sonce, ki dopolni vsake majhne koticke na lepem svetlečem morju.

Naslov: Reka in ona

Avtorica: Nadja Bedenk

Strokovni izobraževalni center Alme M. Karlin

Dijaški in študentski dom Celje

Mentorica: Ewelina Vaupotič

Sedim ob reki in se sprašujem, če je sploh še vredno, glede na to, koliko mešanih občutkov sem doživljala tisti trenutek. Vsak človek, ki ima normalno življenje, ni navajen takega srce parajočega občutka, da bi kar skočil dol. Te bolečine se v resnici nikoli ne navadiš. Vedno je tako, da poleg starih ran pride še ena poleg, kot da jih v mojem življenju ni dovolj. Tam sedim in razmišljam o moji prejšnji najboljši prijateljici, o njej, ki me je izdala ter prekršila to, kar je prisegla, da ne bi nikoli storila. Nasedla sem njeni igri, ki jo je zvito upravljala, medtem ko sem se vedno bolj izgubljala v tem labirintu. Sam bog ve, ali bi ta dan skočila samo v vodo, če ne bi imela vsaj za nekaj živeti. Res ne vem, kaj bi brez mojih sošolk in sošolcev. Vsi smo začeli kot čisti tujci v učilnici, ki jih je bilo sram govoriti s komerkoli na prvi dan. Pogled nas zdaj, veliko smo dali skozi. Dobrega in slabega. Vsak posameznik je poseben na svoj način, vsak je pripomogel k temu, kar smo zdaj.

Življenje nas uči, da bi se naj oklepali pozitivnih reči, ampak ti, reka, nimaš časa, da bi se ozirala na njih, samo tečeš naprej v enakomernem toku neznano kam. Ne obžalujem nobenega trenutka, ki sem ga preživela z njimi. Za vsak nov dan, ki mi ga življenje prinese, sem srečna in hvaležna z njimi. Prirasli so mi k srcu. Morala bi videti, kako dobri ljudje so v bistvu, za vsakim se skriva dobra oseba. Srečna, da sem deležna ljubezni, končno, po osnovni šoli. Tam ni bilo drugega kot travme. Ljubezen je res nekaj, kar človek potrebuje, že ko se rodimo smo je deležni. Reka, zakaj vedno, kadar se sprašujem o pomenu ljubezni, se še bolj zmedem, pa tako preprosto se sliši...če bi le bilo tako. V odnose moraš vložiti ne samo trud in čas, ampak celega sebe. Želim si, da ne bi bila nikdar tako naivna in dajala svoje srce vsakemu človeku, ampak drugače ne zmorem, preprosto srce mi ne da, da bi možgani tisti moment

kaj razmišljali o posledicah kakršnegakoli dejanja. Kmalu za tem priletiš na trdna tla ter vidiš, kaj se dogaja, ko je že davno prepozno. Reka, medtem ko sem bila praktično na konju, mislila sem, da se mi nič ne more zgoditi, ne zdaj, ko se družim z njo ter vsemi.

Pogrešam to, da me je ona dajala na prvo mesto, resnično sem verjela, da bom mogoče srečna in ugotovila zdaj sem ugotovila, dolgo po tem, da ne rabim nje, da bi bila še vedno srečna. Ta oseba o kateri govorim - dajmo jo klicati »ona«. Moja sošolka, ki je zdaj tudi moja najboljša prijateljica, mi je pokazala, česa vsega sem bila v šoli prikrajšana ter, da ni nič narobe z mano, težava je bila v njih samih. Kdo ve? Mogoče so bili vsi ti ljudje, ki so me ranili v mojem življenju, tudi izgubljeni in osamljeni. Odpustim jim, vsem. Kot vsak človek, tudi jaz hrepenim po ljubezni. Poznam pregovor »če hočeš biti ljubljene, moraš ljubiti«. Zase lahko rečem, da vidim dobro v vsakem človeku in vedno razmišljam samo o drugih, da čisto pozabim nase. Vidiš, reka, imam veliko razlogov, da bi samo obupala, ampak mislim, da je močnejši in močnejši tisti del, ki kriči naj ostanem in grem naprej. Odnosi so kot cvetlica, ki jo moraš zalivati z ljubeznijo, da bo zrasla v nekaj lepega. Reka, medtem ko me ona pozablja, lahko samo nemočno gledam, kako jo izgubljam. Vsaka beseda se še vedno vrti kot pokvarjena CD plošča. Vsi si ne morejo predstavljati življenja brez telefona, jaz se blazno bojim živeti življenja brez nje v mojem. Želim si, da bi ji lahko vse to povedala, ampak nisem tako pogumna kot ona. Verjetno nikoli tudi ne bom. Kot ti, reka, bo šlo njeno življenje naprej in jaz ne bom del njega.

Naslov: Zate

Avtorica: Maša Cesar

DD ŠC Šentjur

Mentorica: Mojca Oset

ZATE

Tvoj nasmeh je jasen,

tvoj cel obraz je krasen.

Oči, barve Soče,

brez tebe, moje srce se le joče.

Tvoji lasje, kot pšenični klas,

zame najlepši napev je tvoj glas.

Zjutraj ali ponoči,

vseeno je kdaj,

zame tvoj objem je pravi raj.

Dišiš kot sveža rosa na brhkem cvetu,

zame si najlepši na svetu.

Tvoj humor, včasih igriv,

tvoj nasmeh, zelo nalezljiv.

Jaz rada bi tebe,

ti hočeš drugo.

Si cel popoln in sladak,

imam res toliko napak?

Najlepši nasmeh imaš,

meni pa niti enega ne daš.

Tvoje modre oči, kot bistra voda,

niti enkrat me ne pogledajo,

verjetno se ne zavedajo,

da jaz jih gledam ves čas.

Zaljubljena sem čisto do ušes,

v tvojih očeh gori kres,

zaslepil me je, da sem zaljubila se.

Sem z glavo v oblakih,

še višje, sem tam,

kjer je vedno tišje.

Naš svet, poln čudes,

tvoj pogled me ponese do nebes.

Težko je priznati,

težko to skrivnost je obvarovati.

Povedala bi vsem kar čutim,

obesila bi novico na veliki zvon

le tebi, tebi v poklon.

Kako naj povem,

to kar dolgo že vem,

pa vem, da tega ti povedati ne smem?

Naslov: Slišiš ta zvok tišine? – Da li čuješ ovaj zvuk tišine?

Avtor: Nejra Okanović

Dijaški dom Nova Gorica

Mentorica: Diana Flajs Bektašević

Slišiš ta zvok tišine? – Da li čuješ ovaj zvuk tišine?

(Nejra Okanović)

Slišiš ta zvok tišine?

Trema.

Panika.

Glasna tišina.

Sreća.

Tihi hrup.

Tvoj nasmeh.

Trema.

Panika.

Sreća.

Da li čuješ ovaj zvuk tišine?

Tvoj nasmeh.

Glasna tišina.

Tvoj nasmeh

Tiha buka.

vreden več od pogleda z Londonskega

Trema.

mostu na reko

Panika.

in od Eifflovega stolpa ponoči.

Sreća.

Vreden več od srebra in zlata.

Tvoj osmjeh.

Vreden vsakega beneškega zlatnika.

Tvoj osmjeh

Ustavil bi in Ruse in Američane.

vrijedniji od pogleda sa Londonskog

Osvojil bi harem in Carigrad

mosta na rijeku

In vsako bitko v Iranu in Iraku,

i od Eiffelovog tornja noću.

vsak nemogoč boj.

Vrijedniji i od srebra i od zlata.

Še mene je osvojil.

Vrijedan svakog dukata Venecije.

In zato vsakič.

Zaustavio bi i Ruse i Amerikance.

Glasna tišina.

Osvojio bi i harem i Carigrad

Tihi hrup.

i svaku bitku u Iranu i Iraku,

svaki nemogući boj.
A osvojio je i mene.

I zato svaki put.
Glasna tišina.
Tiha buka.
Trema.
Panika.
Sreća.
Tvoj osmjeh.

Naslov: MALA PUNČKA NA IGRALIH

Avtorica: SARA NEMEC

DIJAŠKI DOM DRAVA MARIBOR

Mentorica: MAŠA ŠIPEK

MALA PUNČKA NA IGRALIH

Oče kupi ji darila, mama
vozi jo okrog,
sestra pomaga ji z učenjem,
brat vsak dan igra se z njo.

Mala punčka na igralih
polna sreče tam sedi.

Zdaj že vse si kupi sama,
z busom vozi se okrog,
učenje večna je zagata,
igre niso več za njo.

Mala punčka na igralih
sama samcata sedi.

Oče utaplja svojo žalost,
mama v solzah le molči,
sestra je v svojem svetu,
brata več iz sobe ni.

Mala punčka na igralih
zdaj brezupno tam sedi.

Želi spoznati si nekoga,
ki bi družbo delal ji.
Res sovraži biti sama, le
ljubezni si želi.

Naslov: LJUBEZEN NA OBISKU

Avtorica: ARIANA PEČOVNIK

DIJAŠKI DOM DRAVA MARIBOR

Mentorica: MAŠA ŠIPEK

LJUBEZEN NA OBISKU

V moje življenje prišla je brez opozorila,
zraven pa ni prinesla nobenega navodila.

Kako naj vem, kaj naj z njo, če
prvič sem srečala jo?

S seboj prinesla je čudne in nove občutke,
kot nekakšna bolezen se zdi mi na trenutke.

Ko ga vidim na hodniku,
povzroči mi vozec na jeziku.

Ko z njim spregovorim, kar
naenkrat zardim.

Njegov nasmeh pričara mi metuljčke, počutim
se, kot bi slišala kraguljčke.

Kaj je ta novost in zakaj
povzroča tako mi norost?

Želim si, da odide kot sekundni
blisk, vendar bo težko, saj ljubezen
prišla je na obisk.

Naslov: PESEM

Avtorica: Luna Eva Šajnovič

Dijaški dom GSŠKF Ruše

Mentorica: Manja Tancer Vindiš

PESEM

Igro igra se z njo njeno življenje,
vneto jo bega, ji kruto škoduje,
a ona vztraja, z zlom se bojuje,
hrepene po oddihu strah premaguje.
Obup jo preplavlja, nesrečo pogloblja,
radost in srečo moreče preganja.
Vrta ji luknjo v mlado srce,
a ona zatira njegove more.
Trudit ne more se večno dekle,
odtavati v svet, so njene želje.
Vabi jo, kliče v tuje dežele,
a ona ostaja, ljubezen jo greje.

Naslov: Preprosto ti

Avtorica: Larisa Hubej

Dijaški dom Vič

Mentorica: Helena Kocjančič

PREPROSTO TI (Larisa Hubej)

Le en pogled je dovolj,

da svet se sesuje

da razen naju vse obmiruje.

Ta trenutek,

ta občutek.

Če bi mogla, bi ga zadržala,

tega nikoli ne bi obžalovala.

Le tvoj pogled odvzame mi vso moč,

razsvetli še tako temno noč.

Vlije mi nov pogum,
a je hkrati sifon za moj um.

V moje srce prinesel si opojen nemir,
da izginil je vsak prezir.

Naslov: Ptič

Avtor: Samuel Steffe

Strokovni izobraževalni center Alme M. Karlin

Dijaški in študentski dom Celje

Mentorica: Ewelina Vaupotič

PTIČ

Ej ti, ja ti spaka,

Ti nesramna sraka,

A si pozabila,

kako strastno sva se ljubila?

Vse prepreke prebrodila,

Drug drugemu varnost ponudila,

življenje v dekico ovila,

In za moment na vse drugo pozabila.

Tvoje prelepe oči in velik nasmeh,

Polepšale so ta pusti svet.

Zatorej brez naju obeh,

sam, jaz nimam kaj počet.

Zakaj si me potem zapustila,
zavrgla, v temni svet vodila,
ne tja v nebo, koder zvezde pojo,
temveč v globine, kjer ni nobene modrine.

Ampak ti, ti nisi nobena spaka,
in niti nobena sraka...

Zakaj ti torej rečem "ptič"?

Ker zate zdaj sem en navaden nič.

A si pozabila tudi, kaj si mi pomenila?

Vendar kako, kako naj bi ti bila kriva?

JAZ!, LE JAZ!, le moja neumnost je kriva,

le moj obraz, ki je uničil ta prelepi najin čas.

Naslov: Ti in jaz kot eno

Avtorica: Ingrid Rupnik

DD ŠC Šentjur

Mentorica: Mojca Oset

TI IN JAZ KOT ENO

Ko prvič srečala sva se,
vedela sem da nekaj drugačnega v tebi je.
Ko povedal ime si mi svoje,
sem v minuti povedala ti moje.
Ker zakaj bi zamudila priložnost to,
da spoznam se z nekom ki izgleda tako lepo.

Nisi rabil veliko,
da opazim to obliko.
Obliko te postave,
postave velike omare,
ki roke odpre in me objame,
te moje oči zaspane.

Saj s tabo mi je tako lepo.
In upam da to trajalo bo.
Na začetku sem se bala,
da srce prehitro bom oddala
in se v temo podala.

Zdaj vidim te kot luč na koncu hodnika,
ki ne izpusti me iz svojega vidika.
Pomirjena sem zato ker vem da ljubiš me močno,
čeprav to zame je nóvo.

Sploh ne zavedaš se kako očaral si me.
Ta tvoj angelski glas,
ki me pomiri samo da spregovori,
Tvoj nasmeh, kakor najbolj sijoče sonce
na vrhu neba - brez njega se ne da!

Oči... brez besed ostaneš
narejene, da te hipnotizirajo.
Ne morem odmakniti pogleda,
ki podariš mi ga, le zame, za nikogar drugega.

Lasje kot listje jeseni
kostanjevo rjavi ki podajo se naravi.
Tvoje srce neizmerno veliko
katero nosi samo oliko.
Takrat lahko le vprašam se,
kdaj vanj spustil si me?
Nekateri ne privoščijo mi, da vem kdo si.
Saj so nevoščljivi mi,
da s tabo imam se lepo tudi, ko je njim težko.

Vem da to ničesar spremenilo ne bo.
Saj vem da nama bo vedno tako.
Ti in jaz kot eno.

Naslov: Želim si ljubezni

Avtor: Timotej Rijavec

Dijaški dom Nova Gorica

Mentorica: Diana Flajs Bektašević

Želim si ljubezen

Naj me vsi pozabijo,
kar storilo je moje srce.
Vse bi prebolel,
a le tebe ne.

Želim si ljubezen,
želim si te.
Da vedno bi božal te,
da vedno bi ljubil te.

(ref.) Želim si ljubezen,
želim si te,
da ljubila bi se.
Želim si ljubezen,
želim si le tebe,
da skupaj bi bila midva.

Rad bi povedal vse,
kar muči me.
Za vse težave,
kar skrival sem pred tabo le.
A še vedno spomini vračajo se,
ko vem, da zopet zapuščaš me.

(ref.) Želim si ljubezen,

želim si te,
da ljubila bi se.
Želim si ljubezen,
želim si le tebe,
da skupaj bi bila midva.

Naslov: Želim si ljubezni

Avtorica: Simona Ermanoska

Dijaški dom Lizike Jančar Maribor

Mentorica: Edita Urih

Želim si ljubezni

Pogosto pravijo, da je svet majhno mesto. Vsak se srečuje z vsakim, na ta ali on način. Morda imajo prav, glede na to, da smo znova tukaj. Ujeti med globokim in plitvim. Med ljubeznijo in sovraštvom. Velikim in malim. Širokim in tesnim. Visokim in nizkim. Temnim in svetlim. Monotono in harmonično. Miru in kaosu. Krikom in tišino. Znova tukaj. Neumorno poskušamo najti ravnotežje v nas. Prav tukaj, tukaj, kjer se vse začne...

Ali poznate zgodbo »Morda če bi se bolj trudil, bi lahko zaščitil nas«? Ko sem bila majhna, mi je dedek pogosto pripovedoval to zgodbo, dokler nisem izluščila sporočila, ki se je globoko skrivalo v jedru same zgodbe.

Bila sta ljubimca. Luna in Sonce, ki sta skupaj vzgajala cvet. Luna je dajala vodo cvetu, Sonce pa svetlobo. Ker sta se oba trudila narediti, kar sta morala, sta uspela cvet vzgojiti. Toda nekega dne je Sonce odločilo, da bo dajalo manj svetlobe, in cvet je začel veneti. Zaskrbljena, da bi njihov cvet lahko umrl, je Luna dala malo več vode, in cvet je preživel. Sonce je spoznalo, da cvet živi, zato je pomislilo, da ni več treba dajati toliko svetlobe kot prej. Medtem ko so dnevi minili, je Sonce dajalo manj, Luna pa več. Toda nekega dne, kljub temu da je Luna dala vodo, cvet ni reagiral. V obupanem poskusu je Luna jokala svoje solze, dajala cvetu poplavo vode, a to je le poslabšalo stanje. Cvet je lahko preživel samo, če sta oba ljubimca enako dajala.

Življenje cveta je bilo odvisno od kibernetkega življenjskega procesa – ljubezni. V tem procesu se vedno sprašujemo, kaj je pomembnejše, ljubiti ali biti ljubljen? Kaj je ljubezen, če ne čustvo, ki je odraz naših milijonov želja in pomanjkljivosti? Ravno zato je čas, da prenehamo s frustracijami in dovolimo vsakemu občutku, da nas prevzame. Da pustimo bolečini, da nas boli. Da pustimo ljubezni, da ne ljubi. Zgodaj sem mislila, da ljudje nenehno poskušajo preseči meje na vsakem področju in postati strokovnjaki v vsem za vsakogar. In takrat sem verjela, da obstajajo »strokovnjaki za ljubezen«. Mislila sem, da ti strokovnjaki vedno poznajo pravi odgovor na vsako vprašanje in se ne motijo pri svojih odločitvah, ker, ali ni ljubezen nekaj brezhibnega? Toda sčasoma sem spoznala, da so »strokovnjaki za ljubezen« le ljudje, ki so se vdali strahu, ne ljubezni. Strahu pred napako, pred porazom, pred neodločnostjo, strahu pred postavljanjem in uresničevanjem vsake odločitve, ki je tesno povezana z vašim moralom. Na koncu sem ugotovila, da človek ne more postati strokovnjak za ljubezen, ne na tej, ne na oni strani sveta. V teh (ne) časih, pogosto pozabimo, kako pomembno je imeti nekoga ob sebi. Pozabimo na občutek, ki ga dobimo, ko nam nekdo reče: »Če potrebuješ karkoli, tukaj sem, veš.« To je trenutek, ko ugotovimo, da v resnici ne potrebujemo (več) ničesar. In potem ugotovimo, da od

vseh potreb danes, ljubezen je najbolj potrebna. Ljubezen je najbolj potrebna, ampak nikoli ni dovolj. Ljubezen je neophodna, ampak vendar ni dovolj. Ne moreš samo čutiti nekaj. Morati mora obstajati akcija – dejanje. Odločnost. Popolna preobrazba osebnosti. Da nekateri trdijo, da te imajo radi, vendar živijo po načeli – kdor me ima rad, me bo imel takšnega, kakršen sem. NE! Preobrazba pomeni postati metulj iz gosenice. Višja oblika življenja. Ne, če ostaneš gosenica, mi ne trdi, da ljubiš. Razumi me... gosenica nima sposobnosti za to, da ljubezen ni korak, ampak let. In če te ne spremeni, pomeni, da ti se ni zgodila. Zato ljubezen ni dovolj. Narediti moraš vedno veliko več. Postati moraš boljši človek. Boriti se moraš s gnusom v sebi in ga premagati. Boriti se moraš s tisto leno, skrčeno in neodločno v sebi, da dobiš tisto, kar si želiš. Prodati vse, izstopiti iz lupine svojega minimalnega in sebičnega obstoja ter začeti živeti za drugega. In umreti, če je treba. Ja, dobro si me slišal. Če nisi pripravljen dati vseh dni svojega življenja za osebo, ki jo ljubiš, potem je ne zaslužiš. To je cena. Vse, kar imaš. Ne manj. Ravno ta cena, ki jo skrčeno in kukavičko zadržuješ zase.

Ja, dragi moji, ljubezen ni dovolj in po številnih poslušanjih te zgodbe sem spoznala, da nobena ljubezen niti ni izgubljena. Legenda pravi, da vsakič, ko nekdo daje ljubezen in ni vrnjena, se rodi otrok z dvema srcema nekje na svetu – eno zanj in eno za tistega, ki mu ljubezen ni bila vrnjena. Neka večja sila zagotavlja, da je število src enako število ljudi na Zemlji. To je vedno veljalo. Na isti ulici hodijo ljudje z dvema srcema in ljudje brez nobeno...

Naslov: Želim si ljubezni

Avtorica: Sara Čermelj

Dijaški dom SŠ Izola

Mentorica: Andrejka Brajko

ŽELIM SI LJUBEZNI

Vsi ljudje si želimo ljubezni, pravzaprav ljubezen potrebujemo. Menim, da se vsi ne zavedamo, kako resnično pomembna je ljubezen.

V današnjem času se ljudje preveč osredotočamo na ljubezen s partnerjem. To je do neke mere smiselno, saj si vsi želimo ustvariti družino. Napaka, ki jo vsi počnemo, predvsem pa mladi oziroma najstniki, je ta, da pričakujemo ljubezen, kot je prikazana v filmih. Vendar v realnosti ne more biti tako. Za ljubezen se je potrebno žrtvovati. Vzeti si moramo veliko časa, se truditi za vzpostavitev zaupanja in spoštovanja, pričakovati moramo vzpone in padce, ne smemo obupati, naučiti se moramo sprejemati kompromise, se znati čemu odpovedati ... Predvsem pomembno pa je vzpostaviti, zgraditi ter ohraniti zdrav odnos. Pomembno je, da se v paru trudita oba, ne samo ena oseba, saj v takem primeru zveza ne more uspeti in bo eden od njiju prizadet.

Sama do sedaj nisem imela lepih izkušenj v ljubezni. Od malih nog sem sanjala, da se bom zaljubila in imela družino. Vem, da sem v tem trenutku tudi premlada, da bi se to že uresničilo. Zaradi slabih preteklih izkušenj pa težko sprejemem ljubezen drugih in jo težko kažem. Bojim se, da bi me kdo spet prizadel. Do ljubljene osebe sem gojila močna čustva in bila sem pripravljena narediti vse. Žrtvovala sem veliko preveč. V zveze sem vlagala vse in še več. Oddaljila sem se od prijateljev, da sem mu bila ves čas na razpolago. Kregala sem se z družino, s šolo in prijatelji, ki so še pred menoj ugotovili, kakšna oseba je. Branila sem ga, mu stala ob strani, mu zaupala in ga imela brezpogojno rada. In kaj sem dobila v zameno? Laganje, manipuliranje, nezvestobo in določene oblike nasilja. Bila sem strta. Vedno znova sem mu opravičevala dejanja in se vračala, dokler nisem ugotovila, da si me taka oseba ne zasluži. Da, bilo je težko oditi in se odpovedati osebi, ki sem jo ljubila. Vendar to ni bila ljubezen. Želela sem si ljubezni, kjer bi bila srečna in bi uživala, ne pa trpela. Vendar se vse zgodi z razlogom. Zdaj vem, kako mora izgledati ljubezen. Nikomur ne smemo dovoliti, da z nami dela, kar želi, sploh če zato trpimo, smo v stiski in se slabo počutimo. Ljubezen naj bi bila lepa, morali bi se spoštovati, spodbujati, pokazati, da nam je mar, se potruditi, žrtvovati in ljubezen bi morala biti prioriteta (seveda do neke meje).

Zdi se mi, da ima name velik vpliv odnos z očetom. Imava zelo slab odnos, v katerem ne manjka žaljivk, poniževanja in občutka samote. Vsak otrok, predvsem pa dekleta, bi morala imeti dobre odnose z očetom, saj v njem vidijo zgled moške figure, ki jo želijo. Jaz tega nisem imela. Nikoli nisem videla in čutila njegove ljubezni, bližine in topline. Velik vpliv na moj pogled na ljubezen je imel tudi odnos s starši, ki ni bil ravno idealen.

Zdi se mi, da sem si zaradi tega želela moške bližine in iskala partnerja, v katerem naj bi našla to, česar pri očetu nisem.

Ko na primer gledam romantične filme, lepe in zdrave odnose med ljudmi, se me najbolj dotakne, kaj vse so ljudje pripravljeni narediti za ljubezen in kako jim uspe. Jaz pa se zaradi preteklih izkušenj bojim, da tega ne bom doživela.

Potem pa je tukaj mama. Ona je moj varni kotiček. Vedno mi je izkazovala ljubezen, ob njej sem se vedno počutila varno, lahko sem ji vedno zaupala, vedno mi je stala ob strani in me spodbujala, mi pokazala, da me spoštuje. Predvsem pa mi je vedno kazala samo in izključno brezpogojno ljubezen. Njena ljubezen in toplina sta nekaj najlepšega. Mislim, da ima vsaka mama brezpogojno rada svojega otroka in je zanj pripravljena narediti vse. Ljubezen mame do otroka je zame pojem oziroma definicija ljubezni in na tak način bi morali biti vsi brezpogojno ljubljene.

Kaj zame pomeni »želim si ljubezni«? Pomeni mi iskrenost, toplino, občutek varnosti, udobje, zaupanje, spoštovanje, dober občutek in energijo ter to, da se počutim ljubljena in ne osamljena. Zame ljubezen ni samo in izključno partnerska ljubezen, vendar je še veliko več. Zame ima ljubezen izredno velik in globok pomen. Ljubezen je vse in še več.

Če torej povzamem, si vsi želimo in zaslužimo izključno in samo iskreno ter brezpogojno ljubezen. To velja za vse vrste odnosov, ne samo partnerskega. Če to želimo, pa se moramo za to potruditi vsi. Ljubezni ne smemo podcenjevati in je jemati kot nekaj samoumevnega, saj se ne zavedamo, kako pomembna je, dokler je ne izgubimo ali je celo nimamo. Zato izkazujmo ljubezen do sebe in drugih in se vsak dan spominjajmo, kako velik in globok pomen skriva ljubezen.

Naslov: Želim si ljubezni

Avtorica: Andrijana Nograšek

Dijaški dom Ivana Cankarja

Mentor: Miha Indihar

Želim si ljubezni

Želim si ljubezni, čeprav ne poznam njene definicije.

Nekega deževnega popoldneva sem sedla pred računalnik. Videla sem, da je nedolgo nazaj svojo premiero doživel film »The Other Zoey«. Pomislila sem: »Zakaj pa ne?« in začela z ogledom. Eden od junakov je rekel: »Romantična ljubezen je produkt kapitalizma.« Zdi se, da je kapitalizem odgovor na vse. Ali je to res?

Kaj sploh je ljubezen? Kdo bi rekel, da je to najlepši občutek na svetu. Drugi, ki so se s tem drhtečim plamenom že opekli, bi rekli, da ni vredna vse te hvale. Tretji bi oklevali.

Sploh kdo ve, kaj je ljubezen? Jaz se bom opredelila do štirih, po mojem mnenju glavnih oblik oziroma vrst ljubezni: družinska, platonična, romantična in ljubezen do sebe.

Družinska ljubezen. To vrsto ljubezni začutimo takoj, ko smo sposobni čutiti. Ljubezen je lahko materin objem. Očetova pomoč. Sestrin čas, ki si ga vzame za pogovor z mano. Tetino sporočilo, ki mi vošči uspešen teden. Igra šaha z dedkom. Peka toplih (nemalokrat zažganih) piškotov. Zame družinska ljubezen ni čustvo, temveč tisto, kar s tem čustvom narediš. Bolj kot v veselih trenutkih pa ljubezen pomaga v težkih, slabih trenutkih. To so trenutki, ko ne vem, kaj počnem s svojim življenjem. Ko ne vem, ali sem sprejela pravo odločitev. Ko se zdi, da se svet podira in lomi. Ko ti prijatelji obrnejo hrbet. To je ljubezen, ki ti pomaga postati, kdor si. Primarna socializacija, katere učinki so v kasnejšem življenju skorajda nespremenljivi, poteka znotraj družine. Naučimo se opazovati, spremljati in sprejemati dogodke, ki se odvijajo okoli nas. Družina nas nauči prvih vrednot, s katerimi od tedaj gledamo na svet. Žal vsi nimajo tega privilegija.

Nekateri otroci so že od malega soočeni z nasiljem in krutostjo. Želim si, da bi bili vsi starši sposobni ljubiti.

Platonična ljubezen je vez med prijatelji. Je skupen obisk toaleta, kjer se večinoma opravlja. Je sedenje za skupno mizo, ko v šoli ješ kosilo. Je prva opora, ko ne dobiš ocene, ki si si jo želel. Je tisti, ki zraven sebe vedno pusti še prostor zate (dobesedno in metaforično).

Platonične ljubezni in njenega pomena sem se zavedala šele v srednji šoli. Imam prijatelje, ki imajo podobna mišljenja in izkušnje kot jaz. Še pomembneje – prijatelji predstavljajo svet uveljavljanja brez staršev. S prijateljem tako pogosto sediva ob skodelici čaja in se pogovarjava o tem, kako bi rešila svet (malo v šali, malo zares). Ti pogovori me napolnjujejo in mi dajejo perspektive, ki jih drugod verjetno ne bi dobila. Žal je platonična ljubezen med fantom in dekletom močno stigmatizirana. Ampak je prav ta odnos precej bolj ljubeč kot tisti med dvema dekletoma. Ženske se vedno, čeprav nehote, vidimo kot tekmice. Tekmujemo v priljubljenosti med fanti, tekmujeva z ocenami, tekmujeva v življenju: katera bo prva imela resnejšo zvezo, katera si upa pristopiti do fanta in mu povedati, da ji je všeč, katera se bo prva poročila, katera bo prva imela otroke, katera bo imela najbolj dobičkonosno kariero. Prijateljstvo med dekleti je pogosto rivalstvo. Seveda ne vedno: z eno izmed prijateljic se vedno lahko pogovorim o stvareh, ki jih ne upam priznati niti sama sebi. Čeprav ne rešujeva celega sveta, rešujeva svetove druga druge. In to je včasih več kot dovolj.

Tretja vrsta ljubezni, ki bi jo izpostavila, je romantična ljubezen, ki je začela moje razmišljanje o samem pomenu ljubezni. Čeprav je kapitalizem odgovor na marsikaj, ne bi rekla, da lahko pojasni pomen ljubezni. Seveda pa se lahko strinjam, da se danes vse preveč izkazuje preko materializma.

Pogosto me preplavi sram, da še nisem bila zaljubljena. »Kje 'maš pa fanta?« me pogosto vprašajo na družinskih kosilih. »Nimam ga,« venomer odgovorim (rahlo žalostno, a vseeno dovolj prepričljivo, da ne bi sumili, da lažem). Tudi sama se kdaj vprašam, kdaj bo prišel moj čas. Edina razlika med mano in tistimi nadležnimi oglasi, ki si jih primoran gledati vsakih petnajst minut filma, je, da imajo oglasi več besedila. Moje se glasi: »Kako sem vesela zate.« Pri tej izjavi ne gre za to, da ne bi bila resnična, gre za to, da tiho upam, da jo bo nekdo lahko kmalu izrekel tudi meni. Vseeno si delam utvare, kakšna bo moja prva ljubezen. Kako bo, ko bom zardela, ko bo nekdo omenil

njegovo ime. Kako bo, ko bom čutila nekaj, česar nihče ne zna zares opisati. Ljubezen je več kot le besede. Če je besedna zveza »Rad te imam« predhodnica »Ljubim te« in šele slednjo vzamemo kot posebitev ljubezni, se mi zdi, da smo daleč od razumevanja njene kompleksnosti.

Ta ljubezen najbolj zaboli, ko oziroma če se konča. Nemalokrat vidimo, kako je ljubezen koga spravila v takšen obup, da je začel posegati po alkoholu, drogah ... Bolečina, ki jo takrat izkusiš, je (verjetno) nepojmljiva.

Zadnja vrsta ljubezni je ljubezen do sebe. Sama se zaradi neizkušnosti z romantično ljubeznijo pogosto vprašam, ali je problem v meni. Nekje globoko v sebi vem, da ni tako, a je včasih do te ugotovitve res težko priti. Ljubezen do sebe je najpomembnejša ljubezen. Težko je imeti rad druge, če nimaš rad sebe.

Bivša sošolka se je zaradi obupa in vseh meni neznanih občutkov, ki jih je čutila, predala mislim, ki so govorile, da ni dovolj. Da njen obstoj ni pomemben. Novica, da si je vzela življenje, me še danes spremlja v kakšni nočni mori. Ta novica me je spremenila na ravneh, o katerih nisem niti vedela. Šele takrat sem se zavedala, kako pomembno je, da tako sebi kot drugim povem, da jih imam rada. Da mi veliko pomenijo. Seveda je bilo lažje to povedati drugim kot sebi. Strmela sem v ogledalo in takoj videla vse svoje napake. Težko si je priznati, da si vedno dovolj, tudi če ti ne gre vse po načrtih. Še težje si je priznati, da se imaš rad.

Ljubezen je preplet vseh naštetih vrst, pa tudi tistih nenaštetih.

Seveda si želim ljubezni. Pomembno je, da si zanjo vzamemo čas. V medijski in digitalni družbi, ki je zavladala svetu, se je pomembno zavedati, da smo sami prenašalci najpomembnejše informacije – kako ljubiti. Osebnostno se težko spopadam z usklajevanjem šolskega in obšolskega časa. Vse prevečkrat se mi zdi, da so ocene pomembnejše od česar koli drugega. Vsak dan se trudim, da nekaj časa namenim družini, prijateljem in – najpomembneje – sebi.

Želim si, da ne bi vsak dan strmela v ekran in opazovala, kako se sveža trupla še niso ohladila, nakar začnejo padati nova. Želim si, da me ne bi bilo strah tretje svetovne vojne. Želim si, da bi si vsi želeli ljubezni in si zanjo vzeli čas.

Naslov: Želim si ljubezni

Avtor: Timon Zore

Dijaški dom Lizike Jančar Maribor

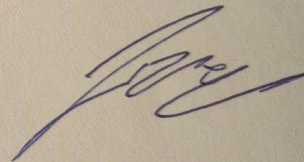
Mentorica: Jasna Kovačič

Želim si ljubezni

Želim si ljubezni, do duše, do športa,
to je ljubezni se najboljša sorta.

Mogoče premalo, morda pa preveč,
v vsakem primeru je nočim se reč,

Ni važno kak šport, ali kaj ali kolo,
ljubezni brez sanj nikoli ne bo.

Naslov: Želim si ljubezni

Avtorica: Hermina Lover Medeot

Dijaški dom Srednje šole Venca Pilon Ajdovščina

Mentorici: Alenka Nagode in Mojca Vidmar

ŽELIM SI LJUBEZNI

Oh, ta smotana ljubezen. Včasih čutim, da je imam premalo. Včasih mi je odveč. Velikokrat sem zmedena. V teh najstniških letih se mi zdi, da je v moji glavi tornado. Ljubezenskih iskric je malo morje. Od tiste, ki je vsak dan čisto blizu in skorajda ne bi mogla brez nje, do tiste, ki tava nekje daleč, ampak čutim njeno toplino.

V dneh, ko je moja baterija čisto prazna, začutim, kakšno moč ima ljubezen, ki jo dobim v dar. Naučila sem se biti hvaležna zanjo – vsakemu, ki z delčkom svojega srca ogreje mojega. Tako lep je ta občutek, da se ga včasih niti ne zavem. Toda važno je, da ga čutim.

Če drži, da smo sad ljubezni, zakaj po njej nenehno hrepenimo? Če je del nas, zakaj je ne občutimo vedno? Ali je morda že v njeni naravi, da od nas nenehno terja »še«? Mogoče pa se le boji, da bi pozabili, kakšnega okusa je, kako diši, kako se smeji ...

Morda mi bo ta pomlad, ki jo nestrpno čakam že celo zimo, prinesla en velik objem. Močno ga potrebujem. Pravzaprav od prihodnosti nenehno nekaj pričakujem in resnično verjamem, da tudi name nekje čaka veliko ljubezni in topline. Ne vem pa, kako dolga in vijugasta je pot do tja ...

Naslov: Ne boj se

Avtor: Ožbej Naglič

Dijaški dom Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina
Mentorici: Alenka Nagode in Mojca Vidmar

NE BOJ SE

Ljuba moja, vse bo še lepo,
z mano nikoli ne bo ti hudo.
Nekaj mi pravi, ne fantaziri,
jaz pa te hočem imet za zmeri.

Ne boj se, saj si edina.
Ljubezen je tvoja zame milina.
Ponoči razmišljam le še o tebi,
kako bi bilo, če bi spala ob meni.

Ne boj se, ljuba moja!
Ljubezen tvoja je usoda moja.
Biti s teboj je milina,
objem tvoj mehak kot blazina.

Naslov: Ljubi, le ljubi

Avtorica: Taja Sašić

Dijaški dom Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina
Mentorici: Alenka Nagode in Mojca Vidmar

LJUBI, LE LJUBI

Ljubi, le ljubi
in ljubljen boš sam.
Ljubim naj druge, ko sebe ne znam?

Ljubi, le ljubi.
Ljubiti sploh znam?
Kako naj sploh ljubim,
če strah me je ran?

Širi ljubezen.
Jo sploh še poznam?
Razdajam naj drugim,
kar sebi ne dam?

Ljubi, le ljubi.
Si končno spoznal?
Ko ljubil boš sebe,
še druge boš znal!

Naslov: Ljubezen

Avtorica: Anai Rebolj

Dijaški dom Srednje šole Venon Ajdovščina

Mentorici: Alenka Nagode in Mojca Vidmar

LJUBEZEN

Ljubezen je nepredvidljiva.

Zelo je zanimiva.

Prikrade se, ko najmanj pričakuješ,

hitro z njo odpotuješ.

Z ljubeznijo pa pridejo nove drame

in še cel kup krame.

Narediš neumno stvar,

a ti zato ni ravno mar.

Ko se oči srečajo, kar zastrmijo,

včasih od sramu naprej odhitijo.

Zaradi nje srce včasih boli,

solze preplavijo nam oči.

O tej osebi razmišljaš,

si svoje prizore zamišljaš.

Ljubezen te v smeh spravi,

24/7 ti skače po glavi.

Razmišljaš, ali je ta oseba prava,

ali v isto smer tava.

Upaš na srečne konce,

saj po dežju posije sonce.

In ko se dva najdeta,

v skupno prihodnost padeta.

Upajmo, da ne bo preveč skrbi,
da srečno živita do konca svojih dni.

Naslov: Kaj je ljubezen zame?

Avtorica: Ajda Bevk

Dijaški dom Srednje šole Venon Pilon Ajdovščina
Mentorici: Alenka Nagode in Mojca Vidmar

KAJ JE LJUBEZEN ZAME?

Kaj je ljubezen zame,
zakaj nekdo vanjo ne verjame?
Zakaj jo tako težko je razumeti,
ko pa tako lahko jo je imeti.

Takoj ob rojstvu si je bil deležen,
zanjo bodi najbolj hvaležen,
saj mama in oče sta vedno ob tebi,
težko te razumeta, a sta najdražji osebi.

Ko rasteš, je ljubezen s tabo,
med njim, z njo in pa z mano,
saj se družimo, pogovarjamo
in prijateljske vezi ustvarjamo.

Tista ljubezen, ki pa vse zanima,
je ljubezen, ko punca fantu prikima,
da je za, da bosta vedno skupaj,
v nebesih, še bolj pa tukaj.

Naslov: Looking for love

Avtorica: Anabela Nemeč

Dijaški dom Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina

Mentorici: Alenka Nagode in Mojca Vidmar

LOOKING FOR LOVE

I was lost in crowds,
trying hard to find love,
never looking up in clouds.
Slowly as ever losing my soul,
only until it found love,
love in your eyes, eyes of gold.
Not knowing what to do,
only looking for you.

Avtorica: Vanesa Žerdin

Naslov: Jaz si samo še ljubezen želim

Dijaški dom GSŠKF Ruše

Mentorica: Metka Volmajer

JAZ SI SAMO ŠE LJUBEZEN ŽELIM

Živelo je dekletce s črnimi lasmi, običajno, nič kaj posebno. Z belo poltjo in še lepšim obrazom, zrlo je v svet prostran. Živelo je s starši strogimi, ki časa še zase niso imeli. Rado pisalo in bralo je nadvse, žal brez uspeha, da slišano bi bilo. A imelo je velikokrat otožno in žalostno svoje srce. Vsak dan je bil zaspan in enoličen nič. Nezanimiv in prestrašen, sam vase zaprt. Pa pokuka naenkrat skozi okno svetloba in privabi nasmeh nalezljiv. Dekletce začne se smejati, kot da ves svet bi bil njen.

»Ah, sonček, kako lepo siješ! Kako lep je tvoj obraz!«

Zvenelo skoraj je zaljubljeno, če le ne bi zmotil ga glasen krik.

»V službo grem zdaj, zato adijo! Očka mora v službi ostati, zato ga še ni. Enkrat zvečer se bosta spet videla. Na tebe pa naj do takrat kar varuška popazi.«

Tu nobene ljubezni začutiti ni bilo. Zaloputnejo se vrata močno in v prostoru zavлада tišina. Solza spolzi po belem licu, pade na trda tla.

»Me ne more vzeti s sabo, sem res taka nadloga? Me ima še sploh rada?«

Tišino prereže težkih korakov zvok, ki širi se izpred dvorišča. Kljuka na vratih zaškriplje in srečata se para oči.

»Dober dan želim! Sem zadolžen, da danes nate pazim.«

»Dober dan, gospod.«

»Joj, zamujam že eno minuto, kaj pa je zdaj to. Zberi se vendar, to ti ni podobno.«

Vrata ob tresku skoraj s tečajev bi padla, a vendar so srečo imela. Gospod poslovno je izgledal zelo. Očala in aktovka in kravata prilega zraven se profesionalno. Nadaljevanje popoldneva bilo je podrobno organizirano. Človek bi mislil si lahko, da ta varuška natančen urnik je imela.

»Domačo nalogo moram narediti.«

Avtorica: Vanesa Žerdin

Naslov: Jaz si samo še ljubezen želim

Dijaški dom GSŠKF Ruše

Mentorica: Metka Volmajer

Kar naenkrat skrbno je zaskrbelo dekletce. Dobro ni, če se domača naloga kar naprej nalaga.

»Seveda, čisto dovolj ti bo ena ura, nato pa večerja sledi.«

Pridušeno zasliši se zvonjenje telefona.

»Kdo zdajle me kliče? Pa je možno, da ne ve, kdaj imam čas? Ljubica, zdajle pa res ne gre, se spomniš, da doma govoril sem o pavzah pet minutnih?«

Otrok samo z glavo je zmajal ob slišanjem. Res počasi v njej ugašalo prepričanje o ljubezni je. Spraševala se je, če čas pomembnejši od ljubezni je.

Po eni uri naloga bila je narejena na pol, a kaj ko časa zmanjka je to to.

»Pospravi zdaj knjige, dovolj je bilo, večerja pa že diši na mizi.«

Brez ugovorov, brez vsega morale so knjige se pospraviti. Sedlo dekletce je za mizo in zaužilo napol surovo lazanjo.

»Tole je pa malce surovo še, a ne?«

»Meni pa se ne zdi. Delal sem jo petnajst minut, pekel pol ure in serviral v desetih minutah. Komu to hitreje bi uspelo? Še posoda ni na pultu ostala.«

»Moji mami, recimo, to ne more uspeti tako hitro.«

»Seveda, če organiziranega časa pač nima. Še nisi pojedla? Pa ja je mimo že deset minut! Hitro, ker zdaj se moraš umiti.«

Tisti večer tekel je mimo zelo hitro. Organizirano in do minute natančno urejeno kot zaporedje. Kaj bila je ta varuška, se nikomur sanjalo ni. Sanje dekletca govorile so zase o gospodu, ki ČAS mu je bilo ime.

Pride nov dan, prava pokveka. Dež lije, šumi in razgraja, nakar blisk zapleše veselo. Vso stanovanje turobno je bilo, žalostno in zaspano in brez zveze. Še glasnejši kot grom oglasi se glas.

Avtorica: Vanesa Žerdin

Naslov: Jaz si samo še ljubezen želim

Dijaški dom GSŠKF Ruše

Mentorica: Metka Volmajer

»Adijo! Ker prejšnja ti varuška vseč ni bila, sva z mammo novo poklicala.«

In spet tresknila vrata so, da dekletce pri srcu je močno zbolelo.

»Ljubi moj očka, pa ne še zdaj ti, mislila sem, da vsaj malo mar ti je zame.«

Odgovora tu ni bilo za pričakovati, le bele so stene strmele vanjo. Tokrat korakov se slišalo ni, le naenkrat pred njo je stala suha postava.

»Zdravo, otročaj. Ne vem, zakaj mene so poklicali, ampak to prav nič mi ni vseč.«

Dekletce prestrašilo se je v trenutku, skoraj srce ji je padlo v hlače. Ob pogledu na grozoto to šibila so se ji kolena. Tam stala je starka vsa zgubana, s podočnjaki sivo črnimi. Oči življenja več niso kazale, samo še telo je vztrajalo. Pa usede grozota se na kavč, zapre oči in se smeji.

»Mar nimamo danes lepega vremena? Tako mračno je, pa še to bliskanje! Jejhata, kako lepo mi je! A te je kaj strah, otročaj?«

»N-n-ne, gospa, prav lepo je, kot rekli ste.«

Tišina, ki vila kakor kača se je, bila je prav neznosna. Dekletce od strahu vedelo ni, kam se naj premakne, da lepo bi ji bilo.

»K-k-kdaj pa večerja bo?«

»Zakaj jedli bi toliko, če na koncu vsi bomo pomrli? Bi bil rad debel, otročaj, za svojo smrt? A se to sploh spodobi?«

Odgovora za pričakovati bilo ni. Solze strahu nabirati so se začele, a nobena ni po licu zdrsela. Tudi z druge strani usmiljenja bilo ni. Le mrtvo hladno zrenje v nevihtno nebo. Takrat dekletce zaželelo si je, da ta večer preživet bi bil bolje ob lazanji surovi. Gospod ČAS vsekakor boljši je. Zakaj, gospa prav nič za njo ni skrbela. Za nalogo bilo ji je vseeno, nobenega čuta v vsebi več ni imela.

Tako lačen otrok šel je spat, ves zgrožen in žalosten po vrhu. Ko končno zaspal je, v sanje prikradla gospa se je SMRT. Takrat začele nočne more so se.

Avtorica: Vanesa Žerdin

Naslov: Jaz si samo še ljubezen želim

Dijaški dom GSŠKF Ruše

Mentorica: Metka Volmajer

»Ne, SMRTI pa več ne!«

Kričalo je dekletce, ko mama in oče spet o varuški govorila sta.

»Kaj ti mi boš govorila! Jaz tvoj oče sem in ne obratno! Pazi, kako jezik svoj vrtiš!«

Pa potok solza se vlije močan, odcepetale so nožice v sobo svojo. Starša brez vsake skrbi odšla sta in otrok ostal je sam samcat. Zasliši se trkanje tiho. Pa nič. Spet trkanje in spet nič. Zaškripljejo vrata tedaj in se zapro.

»Halo, a doma je kdo? Rekli so mi, da deklica me bo pričakala.«

Glas bil je nežen in mehak. Rekli bi ljubezniv lahko. Slap solza počasi začne se izsuševati in oči iskale so, komu glas pripada.

»A, tukaj mala punčka si! Zakaj pa jočeš se? Nič kaj naj te strah ne bo. Vedi, da skupaj se prav dobro bova imeli.«

Takrat srce otroško začutilo je toplino. Lepo, sladko, neomajno. A bila morda je to ljubezen?

»Žejna sem.«

»Pridi, bova po kozarec vode šli. Ko pri tem smo že, zahotel se topel sendvič mi je. Kaj na to popraviš?«

»Ja! Malce lakote pa čutim že.«

Kot da pozabljeno vse bi bilo od prej. Zavladala neka harmonija je. Dekletce nasmeh dobilo je širok, še večjega ob dobri večerji tej.

»Vi pa dobro kuhate. Hvala za okusno večerjo vam.«

»Hvala tebi, otrok zlati. Rada drugim kuham tudi. Pravijo celo, da ljubezen skozi želodec hodi.«

»Tako ljubezen pa jaz rada imam zelo!«

Avtorica: Vanesa Žerdin

Naslov: Jaz si samo še ljubezen želim

Dijaški dom GSŠKF Ruše

Mentorica: Metka Volmajer

Tisti večer nasmejan je bil. Zategnjen čisto nič. Le sproščen in lahkoten. Takrat še domača naloga postala zanimiva je. Gospa očitno otroke rada je imela. Kljub gubam in starosti »zatežena« ni bila. Niti na čas in minuto vsako mahnjena.

»Lahko noč, srčica. Upam, da lepo boš se naspala.«

»Lahko noč, gospa, in hvala vam, da pazili ste me.«

»Z veseljem največjim, dekletce moje!«

In že zatavale so misli v brezno globoko. Tja med sanje širne. V njih glavno vlogo gospa LJUBEZEN je imela.

Pa pride spet en dan, ko morala varuška priti je. Spet otrok starše je zaslišal, kako pogovarjajo se. Stopil pred njiju je in oznanil.

»Mami in oči, glede varuške – jaz si samo še gospo LJUBEZEN želim.«

Avtorica: Luna Eva Šajnovič
Naslov: Pesem
Dijaški dom GSŠKF Ruše
Mentorica: Manja Tancer Vindiš

PESEM

Igro igra se z njo njeno življenje,
vneto jo bega, ji kruto škoduje,
a ona vztraja, z zlom se bojuje,
hrepene po oddihu strah premaguje.
Obup jo preplavlja, nesrečo pogloblja,
radost in srečo moreče preganja.
Vrta ji luknjo v mlado srce,
a ona zatira njegove more.
Trudit ne more se večno dekle,
odtavati v svet, so njene želje.
Vabi jo, kliče v tuje dežele,
a ona ostaja, ljubezen jo greje.